

NOVÝ ZÉLAND 2014

30.12.2013 – 18.1.2014

www.cestou-necestou.cz

K Novému Zélandu jsem jako ke svému cestovatelskému snu vzhlížel už dlouho. Před pár lety jsme měli k jeho splnění lehce nakročeno, ale nakonec se vše odložilo. Následně se ukázalo, že to bylo správné rozhodnutí, protože zrovna v době, kdy jsme měli na Zélandu původně pobývat, ho zasáhlo ničivé zemětřesení. Když jsme s Janou řešili destinaci pro rok 2014, padaly různé možnosti, ale nakonec jsme si řekli: Vždyť pořád mluvíme o Novém Zélandu, tak proč tentokrát neletět právě tam? Navíc mě čekaly čtyřicáté narozeniny a výlet na tyhle dva vzdálené ostrovy by byl skvělým – vlastně asi tím nejlepším dárkem. Vše ostatní už pak nabralo rychlé obrátky. Měl jsem načrtnutý základní itinerář, který nám pomohla doladit Janina (a doufám, že teď už i naše) kamarádka Vlad'ka, která na Zélandu žije a krom jiných aktivit po něm provádí především české návštěvníky. Protože jsme si byli vědomi, že další cesta do této vysněné části světa se nemusí zase dlouho opakovat, chtěli jsme pokrýt oba ostrovy. Měli jsme na to šestnáct dní čistého času. Dá se to zvládnout? O tom budou následující řádky...

Pondělí 30. prosince 2013 – Úterý 31. prosince 2013

Letíme

Silvestra nemám rád. Ani Nový rok. Takže když jsme řešili termín odletu, byl jsem nadšen, že jsme se shodli na samotném konci roku. Nevýhodou je, že na leden spadá na Novém Zélandu nejvyšší sezona, protože místní si užívají prázdniny a dovolené. Ale my stejně moc jiných možností neměli, takže jsme to prostě riskli. Z Prahy se dá letět i s jedním jediným přestupem přes Soul, ale jako výhodnější z hlediska ceny letenek vycházela cesta přes Amsterdam a Singapur. Přestupní časy byly naštěstí velmi příznivé, nikde nebylo potřeba přenocovat nebo trávit dlouhé hodiny na letišti.

První let nás čekal s ČSA v sedm hodin ráno. To znamenalo budíček ve 4:00, přistavený taxík v 5:05 a sraz s Janou na druhém terminálu pražského letiště v půl šesté. Na taxikáře jsme velké štěstí neměli; když jsme viděli, jaké má problémy na našem parkovišti, zpozorněli jsme. Takže nás ani nepřekvapilo, když před odletovou halou zjistil, že v tom couvacím zmatku zapomněl zapnout taxametr. Na nějaké aplikaci tedy spočítal, že by cesta měla stát 190 Kč.

U odbavovacích přepážek nám ztuhla krev v žilách. Byly totiž doslova obklopeny davy asijských (nejspíš vietnamských) cestujících s obrovskými krabicemi a dalšími zavazadly. Vlastně ani není jasné, kde končí fronta. A co je horší – ani to, jestli vůbec stihneme odletět. Naštěstí jsme se odbavili po internetu, což se ukáže být spásným krokem, protože nás po chvíli personál posílá do podstatně kratší fronty. V tu chvíli se k nám připojuje i Jana a teď se opět dostává do normálu. Zavazadla nám sice odbaví až do cílového Aucklandu, ale nás prý můžou ČSA odbavit jen do Amsterdamu a tam se musíme znovu odbavit na další dva úseky.

Letadlo je nutné před letem rozmrazit, ale nejsem si jistý, že to byl jediný důvod, proč jsme se z ruzyňské ranveje odpíchli místo v 7:00 až v 7:40. V Amsterdamu máme na přestup necelé dvě hodiny (a připomínám, že nejsme odbavení), takže nám to moc dobře nezačíná. O cateringu ČSA už víme své, občerstvení ve formě müsli tyčinky nás tedy nechává chladnými (a navíc jsme se v letištní Bille pro jistotu vybavili sendviči), ovšem to, že se na nás s „jídlem“ a pitím dostane až ve chvíli, když už letadlo klesá, prostě přehlédnout nešlo.

Na letiště Schiphol přilétáme v devět hodin (místo v 8:40), bohužel na terminál T1, přičemž náš návazný let do Singapur je stanoven na 10:30 z terminálu T9. Kdo zná amsterdamské letiště, jistě ví, že jinak než klusem jsme postupovat nemohli. Když dorazíme k transferové přepážce Singapore Airlines, dozvíme se, že personál před pár minutami odešel k bráně. Přidávám tedy na tempu a řítím se právě tam. Naštěstí nás bez problémů odbaví přímo na místě. Je půl desáté. Procházíme rentgenem, usedáme na sedačky, připojujeme se k wi-fi a čekáme na odlet.

V letadle nás vítá usměvavá posádka a vánoční výzdoba. Sedíme nad křídlem, navíc Jana v řadě za mnou a Liborem. Čeká nás dvanáct a půl hodiny ve vzduchu. Když nám hned zkraje rozdají meníčka, vypadá to hodně nadějně. Jenomže postupně zjišťujeme, že tenhle tým stevardů a stevardek by potřeboval pořádné školení. Holky jsou sice pěkné, ale servis naprosto chaotický. Některé řady už třeba dostaly podruhé pití, my neměli ještě vůbec nic. Myslím, že vydržím hodně, ale do tohoto už jsem se musel vložit. Naštěstí mě podpořila i paní, která seděla vedle nás, takže vedoucí stevard snad nakonec uvěřil, že si nevymýšlíme a opravdu umíráme žízni. Když si pak člověk o něco řekl, buď to vůbec nedostal, nebo třeba za půl hodiny. Jídlo bylo sice dobré a bylo ho dost, ale personál pro nás byl velkým zklamáním.

Do Singapurůu přilétáme na Silvestra v 5:55 ráno. Letiště je pěkné, upravené, všude jsou koberce, květinová a vánoční výzdoba. Potěší i wi-fi zdarma. Navíc je v tuhle dobu takřka liduprázdné, takže se tu cítíme opravdu dobře. Nevím, proč jsem si vsugeroval, že odsud odlétáme někdy kolem půl desáté. Naštěstí jsme se pro jistotu podívali a let v 8:50 tak neprošvihli. Z terminálu T1 jsme se na T3 dostali SkyTrainem, který s námi putoval jen pár set metrů, takže jsme jeho smysluplnost zcela nepochopili.

Odlétáme přesně podle letového řádu. K snídani si dáváme nudle, které nás dokonale zasytily. Tedy spíš nacpaly. Servis je naštěstí podstatně lepší než během předchozího letu, na naše požadavky reaguje svižně. Janě sice nefunguje televize, ale jinak těch deset hodin překonáváme celkem v pohodě.

Nový Zéland nás vítá ve 23:35, v té době už jsou z výšky vidět na několika místech ohňostroje nedočkavců. Do prostoru pasové kontroly se dostáváme těsně před půlnocí. Náhle se z reproduktoru ozve hlášení, v němž nás kdosi vyzývá, abychom společně odpočítali posledních deset vteřin starého roku, a následně se nám dostane přání šťastného roku nového. Až mě to dojalo. A v hale díky tomu vládne taková příjemná atmosféra. Dokonce i pracovníci pasové kontroly se usmívají. Libor s Janou dostávají do pasu razítko s datem 1.1.2014, ten můj imigrační si razítko ještě nepřenastavil, takže já oficiálně vstupuji na území Nového Zélandu ještě na Silvestra.

Už se nemůžeme dočkat, až se necháme odvézt na hotel a dopřejeme si aspoň pár hodin vytouženého spánku v horizontální poloze. Jenomže nastává nečekaná komplikace: Janě a mě nedorazily bágly. Jdeme to samozřejmě hlásit, naštěstí jako první z těch, které postihl stejný osud. Případá nám neuvěřitelné, že z celého velkého letadla se to stalo dvěma třetinám naší výpravy. Pracovník na přepážce se chová mile a snaží se pomoci, ale informace nám nepodává moc příznivé. Jedno ze zavazadel je pryč v Amsterdamu, to další „na cestě“. Což ovšem může znamenat cokoli. Navíc vzhledem k tomu, že v Praze označila pracovnice letiště při odbavení všechna tři zavazadla jedním jménem, nevíme určitě ani to, které je které. Je jasné, že minimálně jedno nedoletí dřív než za 24 hodin, takže Jana požaduje okamžitou kompenzaci, načež dostává poukaz na 100 NZD (1 NZD = cca 17 Kč), který jí proplatí ve směnárně. Nezbyvá než doufat, že zítra se s bágly opět shledáme. V tom mém je i stan a hned další noc máme strávit v kempu.

Z letiště voláme do hotelu Airport Gateway, aby pro nás přijeli. Čekáme asi čtvrt hodiny, nasedáme do dodávky a někdy před druhou hodinou ranní jsme na místě. Pokoj (114 NZD) je jednoduchý, ale na jedno vyspání zcela dostačuje.

Středa 1. ledna 2014

Auckland, přejezd na poloostrov Coromandel

Budík máme nastavený na 7:40, ale vstáváme už v půl sedmé. Snídaně je kontinentální, ale můžeme si všeho dát, kolik chceme, takže zasytí. Hotel nabízí zdarma odvoz z letiště i na něj, takže toho využíváme a v devět hodin se necháváme odvézt do autopůjčovny APEX, která sídlí cestou k letišti. V tu chvíli jsme jediní přítomní zákazníci a věnuje se nám sympatická Laura Lee, která mě a Liborovi připomíná mou švagrovou Petru. Vše probíhá naprosto v pohodě, koneckonců nám řada lidí slibovala, že Novozélandané jsou velmi příjemní lidé. Stříbrná Toyota Corolla s automatickou převodovkou a nezbytnou klimatizací je na šestnáct dní naše. Jen je potřeba si dát pozor na to, že se tu jezdí na levé straně. To mi samo o sobě až takový problém nedělá, spíš ze začátku často místo blinkru zapnu stěrač. A také je potřeba dodržovat předepsanou rychlost, protože policisté jsou tu údajně nekompromisní a byť jen minimální překročení rychlostního limitu trestají tučnou pokutou.

Z Aucklandu chceme ještě dnes odpoledne odjet, takže z možností, jak těch pár hodin ve městě strávit, vybírám dvě vyhlídky. Nejdříve míříme na Mount Eden, ale mezi mnou a navigujícím Liborem došlo k menšímu komunikačnímu šumu, takže se nakonec na řadu jako první dostává One Tree Hill. Je to příjemný a poklidný park, kde potkáváme docela dost místních, kteří kolem nás proběhnou, případně tu venčí své mazlíčky, není tu nouze ani o ovce. Užíváme si čerstvý vzduch, klidnou novoroční atmosféru a pěšky se odebíráme na vyhlídku na město. Bohužel zrovna ve chvíli, kdy se na ni vydrápeme, začíná pršet. Je to první setkání s proměnlivostí místního počasí. Vzhledem k tomu, že s Janou nemáme nic čistého a suchého na převlečení, to není setkání zrovna nejpříjemnější, ale co se dá dělat. Když se vrátíme zpět k autu, počasí se zase trochu umoudří, takže si na vyhlídku zajedeme ještě autem, to už je zase o něco líp.

Při přejezdu na další vyhlídkové místo si nelze nevšimnout krásných domků a domů (až honosných vil), spousty bohaté květeny a zeleně obecně. Ačkoli je Auckland na novozélandské poměry velkoměstem (s 1,3 mil. obyvatel největším městem země), aspoň tahle část města působí velmi dobře, trochu nám připomíná některé oblasti San Francisca.

Mount Eden byla původně sopka, což si lze velmi snadno představit záhy poté, co člověk vysedne na parkovišti. Kráter je nepřehlédnutelný, i když dnes zarostlý trávou. A Auckland je odsud vidět jako na dlani. Navíc se nám počasí ještě trochu vylepšilo, takže se můžeme aspoň na jedné straně kochat i modrou oblohou a sluníčkem. Právě teď se u nás slaví příchod nového roku. A my si snad ještě naplno neuvědomujeme, že jsme na Novém Zélandu.

Je potřeba nakoupit zásoby, takže bereme útokem obchod s názvem PAK'nSAVE. Ten se holedbá tím, že nabízí nejnižší ceny potravin. V tom případě si velmi reálně ověřujeme, že je tu pekelně draho... A snad nejhůř ze srovnání s českými cenami vycházejí ovoce a zelenina, což nás dost mrzí. Když v jiném obchodě uvidíme kilo žluté kapie za 16 dolarů, protočí se nám panenky. Jindy zase štěstím plesám, když se mi podaří sehnat výbornou hrušku při ceně 2,50 NZD za kilo, protože standardně stojí kolem pěti šesti dolarů. Na druhou stranu láhev vody (1,5 l) se dá pořídit nejlevněji i za dolar, obyčejný toustový chleba za 1,60 NZD – ovšem aspoň trochu lepší minimálně o dolar draž, ale klidně i za čtyři pět dolarů. Láhev vína se dá v akcích sehnat od osmi či devíti dolarů výš. Zajímavé je, že alkohol se smí na Novém Zélandu kupovat až od 25 let a vlastně nás docela potěšilo, když náš nákup musel často schválit supervizor (ale to asi musí vždycky, zase tak mladě nejspíš nevypadáme).

Po nákupu voláme na letiště. Ujišť'uj nás, že na 90 % by měl aspoň jeden bágel kolem čtvrté hodiny odpolední dorazit. Přesouváme se tedy k letišti, kde zbývající čas trávíme v přílehlém obchodním centru – Janin kufr nejspíš nedorazí dříve než zítra, tak se musí aspoň trochu vybavit. Parkoviště u letiště je zdarma jen na 15 minut, Libor tedy po příjezdu zase hned odjíždí zpět k obchodům a my s Janou se odebíráme do kanceláře společnosti Menzies. Tam nás nechají za zavřenými dveřmi docela dlouho napínat, než nám oznámí, že nic nedorazilo. Domáháme se tedy kompenzace ve výši 100 NZD i za druhé zavazadlo. Paní se na to nejdřív moc netváří, ale pak mi po další otravné prodlevě přináší poukaz. Jakmile vše vyřídíme, píšu Liborovi SMS, že pro nás může přijet. Když se ani po deseti minutách nic neděje, raději ho prozváním. Pak teprve přijíždí a já zjišť'uju, že s posíláním SMS tu taky člověk nemá jistotu...

Nakonec tedy z Aucklandu odjíždíme až před půl pátou, a to bez dvou bágelů. Dnes nás čeká nocleh v kempu, takže jsme dost zvědaví, jak tuhle noc vlastně strávíme. Uhaníme po State Highway 1. Dálnice jsou na Novém Zélandě (až na jednu výjimku) zdarma, ale ony to zase takové dálnice nejsou, často se jedná spíš o jeden pruh každým směrem. Ale kvalita povrchu je s naší DI naprosto nesrovnatelná, samozřejmě ve prospěch ostrovních silnic. Nejvyšší dovolená rychlost je na Novém Zélandu 100 km/h. A ačkoli se tu jezdí vlevo, vzdálenosti i rychlosti jsou uváděny vždy jen v kilometrech, nikoli v mílích.

Za roztomilým městečkem Thames, kde absolvujeme první krátkou zastávku, už se dostáváme na pobřeží a stavíme pak ještě několikrát, protože krajina na coromandelském poloostrově je opravdu velmi malebná. Dostávají nás především zaoblené zelené kopce, často poseté nejen stromy, ale také ovce. Těch je prý v zemi kolem osmdesáti milionů, což je skoro dvacetkrát víc než lidí.

Ze silnice číslo 25 odbočujeme na štěrkovou cestu číslo 309. Najednou se ocitáme v temné džungli zarostlé hustou vegetací, především vzrostlými kapradinami. Nikde nikdo, slunce už zapadlo, takže si tu připadáme trochu jako v nějakém hororovém filmu. Když nás asi v polovině začne sledovat další vůz, na klidu nám to moc nepřidá. Za

bílého dne by to tu jistě bylo zajímavé, ale my se potřebujeme dostat aspoň za částečného světla do kempu, takže tuhle spojnici mezi západní a východní částí poloostrova prosvítníme nejrychleji, jak to jde, a pak už míříme do kempu „Mill Creek Bird and Campervan Park“. Tam jsme těsně před devátou a kolem voliér s urvanými ptáky se snažíme prodrat k majitelům. V podstatě se dostaneme až do jejich obýváku, odkud nás postarší Gaye odvádí za svým manželem, aby nám společně pomohli vyřešit naši situaci. Bez stanu a spacáků nemáme kde hlavu složit. Naštěstí nám nabízejí přenocování ve starém upraveném karavanu, což s největší radostí přijímáme. Dostáváme čisté povlečení, deky a polštáře, ručníky, k dispozici máme i bednu plnou nádobí. Prostě paráda. A kolik že za to chtějí? Úplně stejně jako za stan, tedy 15 NZD za osobu. Dáváme jim padesát (mimochodem, když pomínu parkovací automat a sprchu v jednom kempu, všude se dá platit kartou) a z celého srdce děkujeme za vysvobození ze svízelné situace. Hned vedle karavanu je kuchyň, takže ani hlady nezemřeme. A aspoň já spal jako dřevo.

Čtvrtek 2. ledna

Poloostrov Coromandel, Hobbiton, přejezd do Rotoruy

Vstáváme kolem sedmé, celý kemp ještě spí. Dopřáváme si snídani a těšíme se z modrého nebe. Zdá se, že bude krásně. To se dnes obzvláště hodí, protože nás čekají hlavně pláže. Cestou na hlavní silnici nám dělají společnost jen koně, krávy a ovce. Jinak je tu božský klid.

Přejíždíme do městečka Hahei, kde začíná trek ke „Cathedral Cove“. Z parkoviště opět voláme na letiště, ale ani nočním letem naše zavazadla nedorazila. A nezdá se, že by někdo věděl, kdy se tak stane – a zda vůbec. Začínáme trochu propadat beznaději. Snažíme se na tuhle lapálii nemyslet, abychom si vytoužené putování co nejvíce užili, ale ono to zase až tak moc nejde, protože nás ta situace dost omezuje. Například teď musím na pláž vyrazit v dlouhých kalhotách a trekových botách, protože nic jiného nemám. A slunce praží pořádně.

Z města se musíme vyškrábat do kopce, kde je první vyhlídka. A už ta dává tušit, že se máme na co těšit. Na dřevěném zábradlí leží vrchní část dámských plavek, ke kterým se evidentně nikdo nehlásí. Aspoň Jana má tedy část problému s oblečením vyřešenou. Cesta pak vede především kapradinovou džunglí – ačkoli je kapradina symbolem Nového Zélandu, takové množství téhle rostliny a navíc v takových rozměrech jsem tu opravdu nečekal. Z hlavní pěšiny odbočujeme do malebného malého zálivu Gemstone Bay, kde jsme úplně sami. Všichni prostě pádí rovnou na pláž. Na té se ocitáme asi po hodině a půl šlapání z parkoviště. Cathedral Cove je vážně pěkné místo. Mohutná, stromy obrostlá skála s průchodem rozděluje pláž na dvě části. A těžko říct, která z nich je hezčí. Na konci té vpravo je i drobný vodopád. A všude dost lidí. Tady je opravdu znát, že jsou prázdniny. Uvelebujeme se v levé části. Voda je natolik studená, že pro nás koupání nehrozí, ale je příjemné si tu aspoň na chvíli odpočinout a načerpat energii ze sluníčka, které už se ovšem začíná projevovat na naší pokožce. Jsme zkrátka nepoučitelní, mažeme se aspoň teď.

Cestou zpátky už narážíme na početné davy, takže jsme rádi, že jsme vyrazili tak brzo a aspoň cestu tam si mohli užít relativně v klidu. Od vyhlídky nejdeme stejnou cestou, ale vyhlídku podcházíme a pokračujeme na Hahei Beach. Na jednom místě si připadáme jako v ráji – vpravo od pěšiny stojí dřevěný domek obklopený zelení a modrými a bílými květinami, pod námi písčiná pláž s modrozelenou vodou, zakončená travou obrostlým kopcem, za nímž se v dálí rýsují solitérní útesy. A nad námi modré nebe. Nádhera. Dole na pláži už to tak žhavé není, protože je v obležení sluncechtivých davů. Takže se tu ani moc dlouho nezdržujeme. Libor s Janou si pak dopřávají osvěžující zmrzlinu (kopeček – tedy pardon, kopec za 2,50 NZD) a poté se přesouváme dál.

Hot Water Beach je místo, kde se při odlivu dají na pláži vykopat díry, do nichž díky termálním pramenům vyvěrá teplá voda. V ní se pak může člověk uvelebit a sledovat moře s vodou podstatně chladnější. Tuhle kratochvíli jsme nakonec nevyzkoušeli, protože jsme se nechtěli stát součástí davového šílenství. Na místě jsme našli davy lidí nahňácaných na pár desítkách metrů čtverečních jako sardinky. Nad tímhle výjevem jsme jen chvíli stáli a nevěřícně vrtěli hlavou. Jana se odvážila do jedné z vykopaných jam strčit už ani nevím kterou ze svých končetin – voda prý ani nijak zvláště teplá nebyla.

Ačkoli by se dalo z poloostrova dostat rychlejší a přímější cestou, vydali jsme se ještě po silnici spojující Coroglen a Tapu, abychom si prohlédli jeden z největších stromů kauri, které se na poloostrově nacházejí, tzv. Square Kauri

Tree. Prý je asi 1 200 let starý, má nezvyklý tvar a je – obrovský. Tady by si Zeman s Bartošovou přišli na své. Jen by se museli k tomuhle gigantovi vydrápat po 187 schodech.

Opouštíme poloostrov Coromandel a stáčíme kormidlo na jih, do města Rotorua. Ale ještě než se tam dostaneme, čeká nás atrakce, kterou jsem původně v itineráři neměl. Jenomže jet na Nový Zéland a nenavštívit „Hobitín“, to by především Liborovi coby velkému filmovému fanouškovi někteří zřejmě neodpustili. Takže se řítíme do města Matamata, v jehož blízkosti se filmový domov prcků s chlupatými chodidly z Pána prstenů i z Hobita nachází. Jana žádný z těchto filmů neviděla, takže si nechává návštěvu Hobitonu ujít. A nám pro změnu ujede v pět hodin těsně před norem poslední autobus, který nadšené příznivce Hobitů na místo odváží. V informačním centru se dozvídáme, že tam můžeme jet autem (dostáváme vytištěný popis cesty) a možná stihneme poslední dnešní prohlídku o půl šesté. Stává se ze mě Fittipaldi a uháním za autobusem, který se mi po několika kilometrech podaří předjet. V šestnáct kilometrů vzdáleném Hobitonu jsme ještě včas, abychom mohli koupit lístky na poslední výpravu (bolestivých 75 NZD za osobu).

Na scénu nás odváží staříčkový autobus s ještě starším řidičem, který se zároveň ujímá i úvodního proslovu. Spolu s námi sdílí autobus i ruská výprava a několik Němců, tedy kombinace, z níž nejsme dvakrát nadšení. Nadšení ovšem přímo číší z naší průvodkyně Georgie, která si při výkladu prohrabává svou bujnou kštici tak podivným způsobem, až v nás vzbudí podezření, že si tu a tam něco šňupne. Provází nás kolem několika hobitích obydlí, vypráví zajímavosti z natáčení, nechává nám dostatečný prostor na prohlídku i nafocení všeho potřebného. Završením je výjev mostu a hospody, v níž jsme obdarováni nápojem – Libor si dopřává černé pivo, já se jako řidič musím smířit s pivem zázvorovým, které se tak ovšem jen jmenuje, jinak je to výborná osvěžující limonáda. Po dvou hodinách se opět ocitáme u pokladny, nasedáme do auta a vracíme se do Matamaty pro Janu. Tu jsme měli vyzvednout u jednoho obchodu, který jsme ale najednou nemohli najít. Naštěstí jsme Janu zahlédli u McDonald's, kolem kterého jsme kroužili a ona tam právě dorazila.

Chtěl jsem ještě stihnout krátkou vycházku Te Waihou Walkway, ale když jsme dorazili na jeden její konec, už byla skoro tma, takže jsme to nakonec odpískali a pokračovali dál, do dnešního cíle – města Rotorua. Musíme poprvé natankovat naftu. Ani ta není na Zélandu zrovna nejlevnější, cena se pohybuje kolem 2,20 NZD za litr, tedy zhruba stejně jako u nás. Doplnujeme i zásoby potravin a poté se jedeme ubytovat do Gwendoline Court Motor Lodge (88,20 NZD). Tam jsme krátce před desátou a majitelka s námi už zřejmě ani nepočítala, protože podle všeho pokoj, který pro nás měla připravený, přenechala někomu jinému. Naše studio bylo sice dost velké (obývací pokoj a dvě ložnice), ale kuchyň určitě nebyla plně vybavená, jak sliboval popis na internetu. Vyžádali jsme si tedy aspoň plotýnkový vařič a nějaké nádobí, abychom si mohli připravit večeři.

U lahvinky vína pak Jana sepisuje stížnost týkající se našich stále nedoručených zavazadel a posíláme ji na všechny možné strany – do ČSA, Singapore Airlines, do Menzies, na Evropské spotřebitelské centrum... Věříme, že se snad někdo chytne za nos a začne konečně něco řešit. Máme obavu, že kvůli pochybení chlapíka na aucklandském letišti stále hledají Liborovo zavazadlo, které už od začátku máme, místo jednoho z pohřešovaných. Spát jdeme až kolem jedné v noci.

Pátek 3. ledna

Wai-O-Tapu, Kerosene Creek, Huka Falls, Turangi

Ve čtvrt na osm se probouzíme do krásného dne (když pomíneme sirný zápach linoucí se z mnoha geotermálních míst v okolí). A krásný není jen počasím, nýbrž také novinkou, kterou Jana nachází ve své e-mailové schránce. Naše stížnost zřejmě přinesla ovoce, protože najednou se ledy pohnuly a z letiště nám oznamují, že se bágly konečně našly a putují za námi do Turangi, které jsme uvedli coby místo našeho pobytu na dnešní noc. Nechceme to zakřiknout (nejsme si jistí, že se skutečně jedná o naše zavazadla), ale je to pro nás velká naděje, díky které nám snad brzy ze srdce spadne obrovský balvan. Pro jistotu píšu do hostelu, kam večer dojedeme, aby naše bágly převzali.

Po snídani máme ještě chvíli čas, takže se vydáváme do PAK'nSAVE doplnit zásoby. Ve čtvrt na deset pak už odjíždíme k první zdejší atrakci, gejzíru Lady Knox. Ten by měl denně v 10:15 po menší pomoci po dobu zhruba

hodiny tryskat do výšky až dvacet metrů. No... Na místě jsme radši s předstihem. Nemile nás zarazí cedule s informací, že si máme připravit lístky. Gejzír se nachází mimo hlavní areál geotermálního parku Wai-O-Tapu, který je z našeho pohledu až za gejzírem, takže lístky ještě nemáme. Naštěstí nám chlapík obsluhující parkoviště věří, že si pak lístky koupíme, takže nemusíme nikam jezdit a můžeme v klidu zaparkovat. To byla ovšem asi jediná pozitivní věc na téhle taškařici.

Pár metrů za vstupem se rozléhá půlkruhové hlediště s dřevěnými lavicemi, které už jsou z velké části zaplněné (je něco kolem 9:45). Zabíráme vhodná místa, já klidně vestoje vlevo od lavic, abych měl co nejlepší výhled na ten zázrak. Oči všech přítomných se upírají k bílé duté homoli, která vypadá, jako by byla postavená z moduritu. V půl jedenácté k ní (tedy k Lady Knox) přistoupí stejný chlapík, který nás při příjezdu navigoval na parkoviště, asi pět minut něco povídá do mikrofonu, pak cosi (snad organické mýdlo) nasype do útroh homole. Z ní začne po chvíli vybublávat voda, z níž se sice stane gejzír, ale rozhodně netryská hodinu, spíš minutu, a dvacet metrů taky vypadá jinak. Každopádně jsme tři čtvrtě hodiny čekali na to, až se uměle vyprovokuje takové malé pšouknutí.

S nadějí na lepší podívanou se přesouváme do hlavní části Wai-O-Tapu (celým názvem Wai-O-Tapu Thermal Wonderland). Platíme vstupné ve výši 32,50 NZD na osobu a po dotazu, odkud jsme, dostáváme i český popis jednotlivých zastávek v rámci parku (přeložený Vlad'kou!). Těch je pětadvacet a průchod celé trasy by měl zabrat něco kolem hodiny. My tu ale strávili podstatně více času – zhruba dvě a půl hodiny, protože bylo na co se dívat. Hlavně na různé barevná jezírka a jezera, z nichž nejznámější je tzv. Šampaňské jezírko (Champagne Pool), které se hemží barvami a jehož voda dosahuje teploty 74°C. Naprosto neuvěřitelnou barvu ale má úplně poslední zdejší atrakce – Ďáblova koupel (Devil's Bath). Každopádně mně se tady hodně líbilo a umím si představit, že bych v parku strávili i víc času. Pro jistotu volám do hostelu, jestli dostali můj e-mail.

Původně jsem měl v plánu návštěvu ještě dalšího podobného místa, vulkanického údolí Waimangu, ale už jsme byli docela uondaní, navíc se začalo trochu kazit počasí, takže se spokojíme s Wai-O-Tapu a ušetříme necelých 35 NZD za osobu. Zdarma je k vidění bahnitý rybník (Mud Pool) jen pár minut jízdy od parku. A je to docela legrace – z bahna na mnoha místech každou chvíli „vypšoukne“ kus hmoty ven, což je doprovázeno takovým vtipným zvukem. Není to žádná velká zajižďka, takže tuhle drobnost můžeme doporučit.

A co návštěvník oblasti prostě nesmí minout, je Kerosene Creek. Jedná se o volně dostupný termální pramen, který v podobě potoka ústí v jezírko. Od parkoviště se jde lesem a pokud nechcete sdílet svou relaxaci s ostatními přímo v jezírku, můžete se naložit do horké vody protékajícího potoka kdekoli inde. Nejsou tu žádné převlékárny, takže se člověk buď musí spokojit s okolními stromy a pahorky, které mohou poskytnout určité soukromí, nebo na místo dorazit rovnou v plavkách (které my s Janou ovšem stejně nemáme). Pak to ale stojí za to. Lehnete si mezi kameny do horké vody, která vás obtéká ze všech stran. Všude kolem je les, nad hlavou – když máte štěstí jako my – modré nebe. Blaženost. A úplně zdarma. Tohle jsme potřebovali jako sůl.

Nic ale netrvá věčně a my musíme pokračovat dál. Putujeme dál na jih se zastávkou u vodopádů Huka Falls. Je to až neuvěřitelné – část cesty pršelo, ale jakmile jsme dorazili na parkoviště, déšť ustal a o slovo se opět přihlásilo slunce. Vodopád je mohutný a tyrkysová barva vody pěkná, nicméně ty, kteří viděli podobné vodopády například na Islandu nebo v Norsku, zase až tak neohromí.

Kolem jezera Taupo se pak za nepříznivého počasí dostáváme do dnešní cílové destinace, městečka Turangi, kde na nás v hostelu A Plus Samurai Lodge Backpackers (132 NZD za dvě noci) čekají naše bágly! Hurá! Naše radost zastihuje poněkud podivný ráz ubytovacího zařízení včetně lehce šiřlavého majitele. Už nám holt není dvacet. Na druhou stranu třeba kuchyň je dobře vybavená, na pokoji máme čisto, to samé platí i o sprchách, takže si vlastně nemáme moc na co stěžovat. Majitel ovšem naše nadšení trochu zpraží tím, že trek (Tongariro Alpine Crossing), na který se další den chystáme, řada lidí nedojde a v polovině se vrací. To navrhuje i nám. Případně jsou prý v hostelu dva kluci s autem, s nimiž bychom se mohli domluvit a být připraveni na obě varianty – tedy na absolvování celého treku, nebo jen jeho poloviny a návratu zpět. Necháme si to projít hlavou.

Mezitím jedeme na nákup, přičemž nabýváme dojmu, že tady v Turangi žijí divní lidé. Zvláště se na nás dívají, zvláštěně vypadají, zvláštěně se chovají. Jako by byli všichni zhulení. Jana se pak v průvodci dočítá, že město bylo vystavěno v šedesátých letech minulého století jako základna pro dělníky pracující na nedaleké stavbě. Poprvé nakupujeme v supermarketu New World. A když jdeme kolem fastfoodové restaurace Burger King, zaujme nás

nabídka menu pro čtyři osoby za dvacet dolarů. Ale i tady je to takové nějaké ušmudlané. Chut' si spravujeme na pokoji lahvinkou vína. Mimochodem, lahvi jsme po dobu našeho putování koupili docela dost a ani jednou se nestalo, že by nám víno nechutnalo. A to jsme kupovali ta levnější.

Večer na dveře našeho pokoje kdosi zaklepe – jsou to ti dva kluci, co se chtějí domluvit na dopravě na trek. Jmenují se Kevin a Nick, žijí v USA (jeden v Seattlu, druhý ve Philadelphii), může jim být tak dvaadvacet a dá se u nich podstatně více předpokládat, že trek projdou celý. Představa je taková, že oběma auty dojedeme na konec treku, jedním autem se pak všichni společně odvezeme na jeho začátek. To znamená, že pokud projdeme všichni celý trek, kluci nás odvezou k našemu autu zaparkovanému na začátku. Pokud bychom se my chtěli vrátit, dostaneme se k našemu autu. Jenom mi nebylo jasné, proč „šišla“ tvrdil, že se lidé v půlce vracejí – když dojdou do půlky, nemá přece smysl vracet se stejnou cestou. A další nesrovnalost spočívala v tom, že nám doporučoval začít na východní straně (Ketetahi Road), což obnáší o 400 metrů větší převýšení a prakticky neustálé stoupání po celou první polovinu treku. Klukům zároveň doporučil, abychom vyrazili ve čtyři hodiny ráno. Probírali jsme to horek dolem, až jsme došli k tomu, že je pro nás ta varianta se dvěma auty skutečně výhodná a řeší obě situace (dojdeme/vrátíme se). Navíc bychom ušetřili cca 130 NZD za autobus a nebyli bychom na něj fixováni časově. Rozhodli jsme se tedy do toho s kluky jít, ale za podmínky, že: začneme na druhé straně než doporučil majitel hostelu; vyrazíme v 5:45; klukům nebude vadit, že na nás budou muset možná dlouho čekat. Chlapci evidentně na naši spolupráci dost spoléhali, takže kývli na všechno.

Sobota 4. ledna

Tongariro Alpine Crossing

Budíček v nemilosrdných 5:00. Vzhledem k tomu, že vyrážíme prakticky na horskou túru (a prý nejkrásnější jednodenní na Novém Zélandu), oblékáme se do vrstev, a to včetně termoprádla. Bágly opravdu dorazily v nejvyšší čas. Počasí zatím vypadá nadějně. Kluci už na nás čekají, přesně v 5:45 vyrážíme. Cestou svítá a my v dálce vidíme majestátně se tyčící zasněženou horu. Na konci treku (Ketatahi Road) kluci nechávají své auto a nasedají k nám. Společně pokračujeme na začátek (Mangatepopo Road), kde jsme v půl sedmé. Čeká nás 19,4 kilometrů a všem je nám jasné, že američtí mladíci je zdolají podstatně rychleji než my, takže se loučíme a slibujeme si, že se odpoledne uvidíme na druhém konci.

Ze začátku není na dohled živáčka. Prvních pár kilometrů (zhruba 1,5 – 2 hodiny) je velmi pohodových, i když procházíme vyprahlou, lávou vytvořenou krajinou, která nepůsobí moc utěšeně. Čekají nás vlastně jen dva větší stoupáky. První – na Jižní kráter – zvládneme celkem v pohodě, jen si jdeme svým tempem, takže nás začínají předbíhat ti, kteří začali později. To je nám ale úplně jedno. Po zdolání první namáhavější části se procházíme rozlehlou měsíční krajinou, po pravici se tyčí aktivní sopka Mt Ngauruhoe, na jejíž kráter se dá vylézt, ale tento („normally“) tříhodinový zážitek si necháváme ujít a šetříme síly na nejstrmější část treku, výstup k Červenému kráteru (1 886 m nad mořem). Ten je o poznání horší než předešlý, ale zase kratší. Trochu mi připomínal výstup na Sněžku, který jsem s Viktorem a Olgou absolvoval loni v létě. Možná nejhorší na něm byl silný vítr, který se do nás na tomhle úseku opíral takovou silou, že jsme se báli jít blízko okraje, aby nás nesfouknul přímo do útrob sopky, která se zatím naposledy probudila v roce 1926. Pohledy z jejího vrcholu ale stály za to. Krásný je nejen samotný kráter, ale především tři „smaragdová jezírka“ (Emerald Lakes), která vznikla právě při poslední erupci. Jejich barva je neuvěřitelná, a to především v kontrastu s okolní pustou sopečnou krajinou. Navíc v dále už je možné spatřit hladinu Modrého jezera (Blue Lake). Tenhle výjev nechává na všechnu tu námahu zapomenout.

Sestup k jezírkům je sice trochu komplikovaný tím, že se člověk boří do sypkého písku, ale když dojdeme dolů, poprvé si děkujeme za nápad jít tímto směrem. Stoupák z druhé strany je totiž naprostý masakr, obzvlášť v terénu, v němž uděláte krok nahoru, načež vás sypký písek (nebo asi spíš popel) pošle o dva kroky dolů. To možná přeháním, ale každopádně bychom obráceně jít nechtěli. Na jezírka se nemůžeme vynadávat, naštěstí nám přeje počasí a modré nebe s bílými obláčky vytváří z tohoto místa úžasný zážitek. Nádherný pohled se pak naskytá i od Modrého jezera, kde si dopřáváme svačinu. Jakmile dosedneme, přes oblast, z níž jsme právě přišli, se hrnou husté bílé mraky. Ted' už bychom tudy jít nechtěli, měli jsme vážně velké štěstí na počasí. V mlze nebo dokonce dešti to musí být hodně obtížné a bez náležité odměny v podobě krásných panoramat.

Říkáme si, že to nejhorší už máme za sebou, teď nás čeká jen sestup dolů. Ten je ale nekonečný. Cesta se nejdřív klikatí po svahu s nízkou vegetací. Je odsud pěkný výhled až na obě jezera v okolí (Rotoaira a Taupo). Zajímavou podívanou je i kráter Te Maari, z něhož stále silněji doutnají bílá oblaka. Tenhle kráter se naposledy pořádně probudil v roce 2012, takže varovný systém na obou koncích treku asi nebude jen tak pro parádu. Pak už ale prostě jen jdete, jdete a jdete... Vegetace se postupně mění, až se dostanete do lesa plného (jak jinak) kapradin, ale to už jsme uondaní a nemůžeme se dočkat konce. Nohy už se mi pletou tak, že si málem ukopnu palec – každopádně se mi bude nehet pěkně dlouho hojit. V samotném závěru se ještě dostáváme k rozvodněnému potoku, tudíž se musíme brodit. Do toho všeho je horko. Ale zvládli jsme to. V 15 hodin jsme na druhém konci treku, který jsme tedy ušli za osm a půl hodiny, což je horní limit, který se udává jako standardní délka (6,5 – 8,5). Kluci na nás prý čekali jen půl hodiny, ale to jen díky tomu, že zvládli i hodinový výšlap na vrchol Tongarira.

Necháváme se jejich autem odvézt k našemu. Cestou si všímáme dopravní značky omezující rychlost na 40 km/h, která by mohla dobře posloužit na fotku k mým narozeninám. Jsem ale unavený, bolí mě nohy a nechce se mi zrovna tady vylézat z auta. Teď už vím, že to byla chyba, protože jinou značku se stejnou číslovkou už jsme pak nikde neviděli.

V Turangi jdeme koupit večeři – grilované kuře a americké brambory –, kterou si připravujeme v kuchyni hostelu, kde nám dělají společnost ruští turisté. Jedna z nich pak celý hostel obšťastňuje vydrnkáváním a zpěvem tklivých ruských písní. Dopřáváme si krátký odpočinkový spánek, pak je potřeba dát do kupy sebe, pokoj i bágly. Kolem desáté večer usínáme. Skoro celou noc prší.

Neděle 5. ledna

Wellington, trajekt na Jižní ostrov, Havelock

Pokud se musíme něčeho opravdu držet, je to čas odjezdu trajektu, který nás přepraví ze Severního ostrova na Jižní. Je tedy potřeba vyrazit brzo, abychom těch 320 kilometrů včas zvládli. Budík řve v šest hodin a o hodinu později už se naše plně naložená Corolla řítí z Turangi do Wellingtonu. Prší, je hnusně, všude kolem nás se převalují šedivá mračna a mlha. Naštěstí jsme Tongariro zvládli zdolat včera, dneska by to bylo naprosto nepředstavitelné.

Zhruba v polovině cesty nás zaujme název městečka Levin, doufáme tedy, že tu bude levně (to je samozřejmě fór), takže zkusíme další obchodní řetězec, tentokrát s názvem Countdown. Plníme i nádrž auta a ujistíme se, že na benzínce vodu kupovat určitě nebudeme (4 NZD). Do Wellingtonu, hlavního města Nového Zélandu, přijíždíme v půl dvanácté. Máme tedy čas akorát tak na rychlou prohlídku muzea Te Papa. Snažíme se u něj zaparkovat, ale všude je beznadějně obsazeno. Naštěstí je hned za rohem supermarket New World, takže parkujeme u něj.

Muzeum Te Papa je pojato velmi zajímavě, moderně a interaktivně. Kdybychom měli víc času, určitě bychom si tu přišli na své. Bohužel si můžeme užít jen zběžnou prohlídku, vyhlídku ze šestého patra a wi-fi připojení zdarma. Pak musíme vymyslet nějakou rychlou řamku, naštěstí je přímo naproti muzeu McDonald's, kde zkusíme místní specialitu – Kiwi Angus Burger Combo (12 NZD za velké menu), přičemž místo hranolek jednomyslně volíme zeleninový salát, ať si tady tu zeleninu užijeme aspoň trochu. Já si tedy užívám i ten burger.

Je to neuvěřitelné, ale sotva vyjdeme ven, počasí se úplně změní – nad námi je modré nebe, z něhož září slunce! Zdá se, že by plavba Cookovým průlivem mohla být hezkým zážitkem. Pokud totiž počasí ukáže svou horší tvář, může to prý být zážitek dost drsný. Od muzea je to autem jen pár minut cesty, takže v půl druhé, půl hodiny před uzavírkou odbavení pro naši plavbu, už si u okýnka měníme voucher z půjčovny za lístek. Jízdenky jsme řešili už při rezervaci auta: 69 NZD za osobu + auto zdarma. Jsme tu poměrně brzy, takže si ještě vychutnáváme pohled na sluncem zalitý přístav a město. A také příjezd lodí Arahura společnosti Interislander, která s námi posléze pár minut před patnáctou hodinou odplouvá. Na palubě potkáváme Kevina s Nickem. Ti nám ukazují malého tučňáčka, který sem připlul bůhví odkud. Zabíráme si místa uvnitř, ale nakonec celou cestu strávíme venku, protože počasí nám opravdu přeje.

Plavba je poklidná, trasu 92 km zdoláváme za tři hodiny. Poslední z nich opravdu stojí za to, průjezd fjordem Queen Charlotte Sound nabízí krásné výhledy na krajinu tvořenou oblými kopci. Na samotném konci se pak rozprostírá městečko Picton. Tím ale po opuštění trajektu jen projíždíme a serpentýnami silnice nazvané Queen Charlotte Drive

se s několika fotozastávkami prodíráme do osady Havelock, kde máme v kempu Motor Camp Havelock rezervovanou kabinku (70 NZD). Po půl osmé si u starší dámy jménem Pauline, která vypadá jako vystřižená z nějaké britské vesničky, vyzvedáme klíče a rozměňujeme drobné na sprchu (1 NZD za 8 minut). Slunce se ještě k západu nechystá, takže se vydáváme na krátkou procházku po nejbližším okolí. Je tu moc pěkně, taková malebná poklidná vesnička u moře, čistá a upravená, s roztomilým kostelíkem.

K večeři si dopřáváme špagety, i když nemáme potřebné kuchyňské vybavení, ale improvizace je Čechům vlastní, takže u vaření ani u jídla asi nevypadáme zrovna jako na královské hostině (zlaté české ešusy), ale hlavně že nám chutná. Libor s Janou prolévají těstoviny vínem, já si pochutnávám na pivu se zázvorem a medem (2 NZD). V kabině jsou dvě palandy, ovšem zábradlí horních lůžek nejsou zrovna nejstabilnější, takže Janě padá záhy po zalehnutí na zem, po čemž následuje hbitý přesun na lůžko spodní. Večer panuje v kempu až nečekaný klid.

Pondělí 6. ledna

Přes Marlborough do Westportu

Vstáváme v půl osmé, po hygieně a snídani se už chystáme odjet, když Jana zjistí, že nemá peněženku. Nakonec ji nachází na recepci, kde ji zapomněla večer. Naprosto nedotčenou. Já ještě jednou v rychlosti obíhám nejbližší okolí a fotím ho v lepším světle. V devět hodin už pak skutečně odjíždíme. Dnes je to spíš takový přejezdový den, potřebujeme se dostat na Západní pobřeží (West Coast), konkrétně do Westportu. Je krásně a teplo. Připravil jsem tedy aspoň pár zastávek, které nám cestu trochu rozdělí, příjemní a budeme si moci užít pěkné počasí.

První na řadě je město Nelson, kde parkujeme (1 NZD za hodinu) u katedrály, kterou si také záhy prohlédneme nejen zvenku. Následuje procházka centrem města a zastávka ve Starbucks. Oblast Marlborough je proslavená vinařstvím, u jednoho vinohradu stavíme aspoň kvůli fotkám. Na malý piknik využíváme krátkou zajiď'ku k vodopádu Maruia Falls. Chut' nám tam bohužel kazí hejno kotulí („sandflies“), na které je krátký i náš ultrasilný repelent, který prý zabíjí snad i kočky. Nedaleko odsud si pak procházíme nejdelší houpací most na Novém Zélandu – Buller Gorge Swingbridge (5 NZD), což je obzvláště pro Janu celkem adrenalinová záležitost. Neodoláme ani krátkému okruhu, který vede od druhého konce mostu, na němž nás překvapí především značky připomínající, kam až vystoupala hladina vody při nedávných povodních. A také tu poprvé spatříme ptáka vypadajícího jako kříženec mezi kachnou a slepicí a jmenuje se weka. Soutěskou Buller Gorge už pak putujeme do Westportu, kam přijíždíme kolem šestnácté hodiny.

Jana měla vyhlídnutý kemp zdarma, ale ten leží odhadem nějakých třicet kilometrů zpátky za městem, takže nakonec volíme Seal Colony TOP 10 Holiday Park, kde nám nabízejí místo pro stan za 47 NZD za tři osoby. Než ale stan postavíme, vydáváme se právě do té „Seal Colony“ z názvu kempu, tedy do zálivu vzdáleného šestnáct kilometrů od Westportu, kde mají vegetovat desítky lachtanů. Kolem jejich kolonie vede stezka Cape Foulwind Walkway, která končí u majáku. Parkoviště se nachází přímo u moře, z něj se pak prochází bujnou vegetací kolem poměrně divokého pobřeží a útesů až k vyhlídce na skály, na nichž se skutečně převalují slíbená zvířata. Trochu smrdí, ale to se jim dá odpustit. Je tu hezky, lidí poskrovnu, vlastně míň než těch lachtanů. Nekonečný příboj, sluncem ozářené moře, klid a maják v dálce vytvářejí příjemnou atmosféru. U repliky starého navigačního zařízení se uvelebujeme na lavičkách a jen tak nasáváme tu energii, která se kolem nás motá. K majáku bychom sice zvládli dojít, ale radši si užíváme pohodu, kocháme se výhledem a dobíjíme baterky.

Po návratu do kempu nám slečna na recepci oznamuje, že cena je nakonec jiná, protože počítala dva dospělé a dítě (já tehdy zůstal v autě), nakonec to má být 57 NZD. Ted' už s tím asi nic nenaděláme, takže to bereme a stavíme stan. Po večeři se jdeme projít na pláž vzdálenou z kempu asi sto metrů. A je to až mimozemský zážitek. Zřejmě nastal odliv, takže voda je od břehu hodně daleko, čímž se vytvořila rozsáhlá plocha tmavého písku. Obloha se v dále slévá s mořem a do toho všeho se kolem převaluje mlžný opar. Takže si připadáme jako na samém konci světa. Jen pár stromů na břehu nás ujišť'uje, že jsme ještě stále na Zemi. Nemůžeme se na tuhle podivnou scénérii vynadívat. Slunce už ale pomalu zapadá, takže se nakonec odebíráme do našeho celtového obydlí.

Úterý 7. ledna

Západní pobřeží I.

Jakmile se asi ve čtvrt na sedm probudíme, začíná pršet. Stan už bohužel sbalit nestihneme a déšť nabírá na síle, takže se odebíráme do jídelny, snídáme a doufáme, že pršet přestane. Naděje je ale minimální, takže Libor stan boří a pod střechou se ho snaží vysušit, jak se dá. Ačkoli jsme tedy vzhůru dost brzo, nakonec za stále ještě vydatného deště opouštíme kemp až po deváté hodině. Snad jako kompenzaci za tohle utrpení můžeme považovat svačinovou tašku, kterou někdo nechal v jídelně pro toho, komu dobře poslouží. A nám posloužila výborně.

Zajíždíme do města natankovat, ale naftu tu mají dost drahou, takže bereme jen nezbytnou zásobu. Stále prší a nevypadá to, že by se mělo počasí umoudřit, i když tady člověk nikdy neví. První zastávkou je Truman Walk. Chvilí jdeme kapradinovou džunglí, než se dostaneme k moři a po dřevěných schůdkách pak přímo na pláž a k malému vodopádu. Chvilí jsme tu úplně sami a za hezkého počasí by to tu mohlo být dost příjemné. Ale takové štěstí dnes zatím nemáme.

Liják neustává ani u místa, na které jsem se dostal těšil, u tzv. „Palačinkových skal“ – tedy Punakaiki Pancake Rocks, což je součást národního parku Paparoa. Vápencové skály tu díky povětrnostním a dalším vlivům dostaly netradiční podobu, která mně osobně připomíná spíš vroubkované chipsy než palačinky. Mezi nimi se vytvořily i různé průduchy, jimiž se prodírá voda a dokáže se vybičovat k několikametrovým gejzírům. Během naší návštěvy to zase tolik metrů není, ale hlavně je fakt hnusně. Stezka kolem skal je naštěstí poměrně krátká a dá se zvládnout za pár minut, takže promoknout až na kost nestihneme, ale je škoda, že si tohle zajímavé místo nemůžeme vychutnat ve větším klidu a hlavně v suchu.

Vypadá to, že dnes se deště jen tak nezbavíme, provází nás i do Greymouthu, na zdejší poměry celkem velkého města, které ale využíváme jen k zastávce na oběd (u McDonald's, kde slibují wi-fi, ale není to žádný zázrak a musíme ji lovit na stojáka skoro u pokladen), nákup nezbytných potravin a dotankování nádrže.

Městečku Hokitika věnujeme asi půl hodiny své pozornosti. Hemží se to tu především obchody a galeriemi se šperky vyrobenými ze zeleného nefritu. Ten nás ale nechává poměrně chladnými, vydáváme se raději do Hokitika Gorge s tyrkysovou vodou. Tahle soutěska leží přes třicet kilometrů od města a hodně mi připomínala slovinskou soutěsku Tolmin. Procházka zabere jen chvíli, v dnešním počasí má voda do tyrkysového zbarvení dost daleko a na nás se stále snášejí kapky nepříjemného deště. Navíc tu opět poletují otravné kotule, takže se moc nezdržujeme a vracíme se zpátky na hlavní tah. Původně jsem ještě chtěl zajet k jezeru Kanieri, k němuž vede cestou odbočka, ale v téhle slotě to nemá smysl.

Pár kilometrů za Hokitikou se najednou udělalo krásně. Modré nebe, sluníčko, teplo. Zrovna projíždíme kolem odbočky k jezeru Mahinapua, takže to k němu stočíme, ale připadáme si tam jako u nějaké české přehradní nádrže, takže opět otáčíme kormidlo a pokračujeme dál do dnešního cíle.

Tím je vesnice Franz Josef u stejnojmenného ledovce a na její území se dostáváme kolem sedmé. Ubytování (112 NZD za rodinný pokoj) máme rezervované, recepční radí, jak ještě využít čas před západem slunce, ale nakonec stejně zvolíme variantu, která mi jediná přijde aspoň trochu smysluplná – vyhlídku Sentinel Rock, odkud by měl být ledovec jako na dlani. Parkoviště se nachází jen pár kilometrů od vesnice a výšlap zabere několik málo minut. Naštěstí. Protože to, co jsme nahoře spatřili, nám doslova vyrazilo dech. Slyšeli jsme, že je ledovec špinavý, ale tohle...? V dále jsme zahlédli šedavý pruh čehosi, co bychom jako ledovec bez nápovědy netipovali ani náhodou. Z obrázků pak pochopíme, že ještě před pár desítkami let se jednalo o mohutný a působivý pás ledu, ale dneska je to bída. A další potvrzení toho, že by se pan Klaus neměl vyjadřovat k věcem, kterým nerozumí. Nicméně pro nás to znamenalo změnu plánů. Původně jsme si tu chtěli zaplatit půldenní trek po ledovci, ale za tohle 135 dolarů opravdu dávat nechceme. Domlouváme se tedy, že se ráno vypravíme k ledovci Fox a uvidíme, jestli to aspoň tam stojí za to, nebo si i tenhle přírodní úkaz prohlédneme jen z dálky a za ušetřené peníze se radši pořádně nadlábneme.

Večeři si chceme dopřát na malé terase, kterou disponuje z celého hostelu jen náš pokoj, ale sotva se na ni usadíme, začne opět pršet. Dnešní den byl hodně uplakaný, snad bude zítra líp.

Středa 8. ledna

Jezero Matheson, ledovec Fox, Západní pobřeží II., Wanaka

Budíme se kolem půl sedmé do krásného dne s modrým nebem. Když vyjdeme z hostelu, dokonce za ním spatříme zasněžené vrcholky, o nichž jsme včera neměli nejmenší tušení. Ale ještě předtím snídáme v prostorné a útulné jídelně (s krbem, klavírem a kulečnickem). V půl osmé vyrážíme směrem na ledovec Fox, ale nejdřív zajíždíme k jezeru Matheson, které je vyhlášeno jako nezprofanovanější motiv do novozélandských kalendářů. A je dobré u něj být co nejdřív ráno, než vítr rozfouká hladinu vody, v níž se zrcadlí přilehlé hory. Pomalá procházka kolem něj by měla zabrat asi hodinu a půl. My mu dáváme hodiny dvě, protože vyhlídky z několika plošin jsou opravdu krásné a zatím tu i panuje božský klid. Tentokrát nám počasí docela přeje, dokonalou idylu narušuje jen pár mraků, které se drží nad sněhem pokrytými štíty, jímž vévodí Mt Cook, nejvyšší hora Nového Zélandu.

K ledovci Fox vede z parkoviště umístěného jen pár kilometrů za stejnojmennou vesničkou asi půlhodinová procházka, která je zajímavá od samého začátku. Ke „konkurenčnímu“ Franzi Josefovi jsme sice nedošli, ale aspoň soudě z pohledu z dálky, který se nám včera naskytl, bych řekl, že je Fox podstatně lepší volbou. Modré nebe se pomalu vytrácí, ale je docela teplo a hlavně neprší. Když se dostaneme pod samotný ledovec, můžeme pozorovat, kudy chodí výpravy s průvodcem. A máme pocit, že jsme o moc nepřišli. Snad hodinu se jde ke spodní hraně ledovcového jazyka, pak průvodce něco sáhodlouze vypráví, na samotném ledovci se podle všeho dá strávit zhruba hodina a člověk se nedostane nikam dál, než je vidět od základny. A pak zase zpátky. Celodenní trek by asi mohl být zajímavý a určitě vede do míst, kam oko běžného návštěvníka nedohlédne, ale nám to takhle stačilo. Ledovec je i tady špinavý, ale podle mě podstatně míň než Franz Josef, a některé jeho části vypadají zajímavě, ať už tvarem, nebo barvou. Pozorujeme i chlapíka, který krumpáčem zřejmě zpřístupňuje některé jeho části.

Na zpáteční cestě potkáváme česko-slovenský manželský pár, který už dlouhá léta žije v Austrálii, kde provozuje malou síť kaváren, v nichž ale vaří taky třeba svíčkovou. Bavíme se o jídle, o cenovém srovnání, o tom, jak osvěžující je vidět na Zélandu tolik vody a zeleně. Doporučují nám v Te Anau navštívit hospůdku Fat Duck, kde pracuje nějaká Češka. Mezitím se opět pěkně vyjasnilo a na nebi se objevila tak oblíbená modrá barva.

Další vyhlídky ale přesto odpískáváme a odjíždíme hledat nějaké pěkné místo k pikniku. Jako na potvoru ale kolem silnice žádné takové není (ačkoli třeba včera jsme modrých cedulí s ikonou stolku u stromu míjeli mraky). Nakonec se první příležitost naskytá až na místě zvaném Bruce Bay. A to má docela zajímavou atmosféru díky vysokým stromům, které jsou jednak nasázeny hustě vedle sebe jen kousek od pláže, jednak se jejich kmeny přímo po pláži povalují. Nějaká rodinka si tu vyvaňuje lososa k obědu, ale my se spokojíme se studeným tuňákem. Je tu horko. A spousta pěkných kamenů, především bílých, na nichž lidé nechávají vzkazy – a my se k nim přidáváme.

Než se se Západním pobřežím, které je proslulé vrtkavým počasím, rozloučíme, stavíme ještě na pláži s označením Ship Creek, kde najdete kombinaci moře, písčiny, dun, malého pralesa a rozhledny. Moře je poměrně divoké a když Libor utíká před nečekaně táhlou vlnou, spadne a kamera se dostává pod vodu. Nakonec to ale rozchodí – kamera i Libor. Když nasedneme do auta a rozjedeme se, začíná lehce pršet.

Od Haastu jsme si slibovali, že bychom tam mohli nakoupit, ale projíždíme jen kolem pár domů, jako by se tu zastavil čas. Pak už se stácíme do vnitrozemí, kde bohužel prší. Na cestě tzv. Haast Passem mám vybraných docela dost krátkých zastávek, ale v tomhle otravném počasí jejich počet redukuje a jdeme se podívat jen na několik vodopádů, jmenovitě Thunder Creek Falls, Fantail Creek Falls a divokou část řeky mezi nimi u mostu Gates of Haast. Za hezkého počasí určitě nabízí tahle serpentýnovitá silnice pěkné výhledy, obzvláště kolem jezer Wanaka a Hawea, ale o těch si můžeme nechat leda tak zdát. Nicméně na jedné vyhlídce u druhé jmenované vodní nádrže cítím tak velký fotografický potenciál, že ostatním, kteří už se ani nenamáhali vystoupit z auta, oznamuji, že pokud se druhý den počasí umoudří, sem se ještě vrátíme.

A s tím počasím by to nakonec mohlo vyjít, protože těsně před Wanakou se nad námi opět klene modré nebe a do oken praží slunce. A je to moc dobře, protože Wanaka působí velmi příjemným dojmem, s krásným jezerem v podstatě uprostřed města. Máme rezervaci v neméně příjemném a útulném kempu Aspiring Campervan & Holiday Park (40 NZD), v němž je k dispozici prostorná kuchyň, jídelna a společenská místnost v jednom, čisté sprchy s hudebním podkresem, sauna a wi-fi.

Po vztyčení stanu se ještě vydáváme na krátkou procházku a nákup v místním supermarketu (Four Square). Kupujeme hlavně drobnosti, kterými si chceme zpříjemnit večer – víno a brambůrky, nad nimiž pak plánuji výšlapy na další den. Hlavním z nich měl být Rob Roy Valley Track, ale ten je od města dost daleko, takže nakonec spřádám jiné plány.

Čtvrtek 9. ledna

Wanaka, Queenstown

Poslední tři dny byly hodně přejezdové, z velké části popršené, máme ošklivě spálené nosy, Liborovi vyrašil opar. Chtělo by to nějakou vzpruhu. Naštěstí tuším, že to nejhezčí nás teprve čeká a potřebujeme mít jenom štěstí na počasí. A ačkoli nám v noci byla dost zima, protože někdo nechal otevřené dveře do stanu, s počasím to zatím vypadá dost slibně. Dokonce i stan je suchý, jen trochu orosený, což se po chvilce na sluníčku spraví. Volá Vlad'ka, že dnes nás přijmout nemůže, ale zítra s námi počítá, jak jsme se domluvili. Po snídani v jídelně vyrážíme na průzkum nejbližšího okolí Wanaky.

Začínáme zastávkou u jezera, kde panuje ranní klid. Voda ještě nemá tu krásnou tyrkysovou barvu, kterou se mohla pochlubit včera večer při našem příjezdu, ale i tak jsou kopce a hory kolem něj krásným koloritem. Abychom se na to všechno mohli podívat z ptáčích perspektivy, pokračujeme ke kopci s poněkud přehnaným názvem Mt Iron. Protože podle mapy není jasné, zda se dá zaparkovat přímo u hlavní silnice (ano, dá), parkujeme na malém plácku mezi vilkami. A po pár krocích už jsme na pěšině, kterou na základě dobré rady v jednom průvodci i v souladu se značením bereme útokem ve směru hodinových ručiček. Je to sice stoupák, ale nijak extrémně náročný, spíš taková zdravotní procházka. A řada lidí (nejspíš místních) na to jde ještě zdravěji – potkáváme nebo nás předbíhá spousta běžců. A také pejskařů. Všichni nám s úsměvem na tváři přejí dobré ráno. Tedy kromě Němců, ti ani neodpovídají na náš pozdrav. Na vrcholu kopce (no dobrá, hory) jsme asi za tři čtvrtě hodiny. Je odtud krásný 360° výhled nejen na jezero Wanaka, ale na celé okolí města. Málokdy si člověk může za tak málo námahy dopřát takový pohled. Je to určitě věc, kterou musí každý návštěvník Wanaky absolvovat. Při scházení dolů jsme rádi, že jsme zvolili právě tento směr. Dole pak procházíme kolem parku Puzzling World, jehož návštěvu si ale odpouštíme.

Včera jsem rezolutně prohlásil, že jestli bude hezky, vrátíme se k poslední vyhlídce na jezero Hawea, na které jsme zastavili. A teď' nastal ten správný čas tohle rozhodnutí uskutečnit. Cestu nám zkřížilo stádo ovcí, ale jinak to byla pohodová cesta po kvalitní asfaltce – koneckonců, nekvalitní asfaltku aby tu člověk pohledal. A návrat se opravdu vyplatil. Panuje krásné počasí, voda má nádhernou sytě modrou barvu a okolí jezera si zaslouží náležitě kochání. Zabíráme stůl s lavičkami a užíváme si polední piknik. Velmi příjemné.

Vzhledem k tomu, že jsme kvůli vzdálenosti od města zamítli túru Rob Roy Valley Track, bylo potřeba vybrat náhradu. Do oka mi padl Diamond Lake & Rocky Mountain Track, který začíná asi dvanáct kilometrů za městem a měl by zabrat tři hodiny. Vyrážíme ve 13:40 po pečlivém namazání opalovacími krémy. Po pár stech metrech stojí u cesty toaletní budka. To je jedna z věcí, která nás na Novém Zélandě fascinovala – i na hůře dostupných trecích jsou k dispozici záchodky. A všude – tedy i ve městech – jsou zdarma. Další věc, které si člověk nemůže na toulkách přírodou nevšimnout, je naprostá absence jakýchkoli odpadků. A to přesto, že nikde v přírodě nejsou ani odpadkové koše. Lidé jsou tu prostě naučení, že co si přinesou, to si také odnesou. Paráda.

Diamantové jezírko s temnou hladinou se objevuje po několika málo minutách, ale to je jen začátek. Je potřeba vystoupat ještě hodně kroků a schodů různým terénem, než se začnou objevovat první výhledy – na jezírko, alpské štíty nebo jezero Wanaka. Túra to není nijak extra náročná, ale zase taková brnkačka to také není. Dá se dojít jen na vyhlídku na jezero, ale to by byla škoda. Míříme až na samotný vrchol Rocky Mountain a ze dvou možností výstupu volíme západní stranu. Ale ať se nahoru člověk dostane jakkoli, nebude té námahy litovat. Pohled, který se tam naskýtá, je skutečně nádherný. Na jedné straně se tyčí pásmo zasněžených alpských velikánů, na straně druhé se rozléhá členité jezero Wanaka proložené zelenými kopečky, polostrůvky a ostrůvky. Nevíte, kam se máte dívat dřív. Kolem dokola se rozprostírá krásná krajina. Požitek nám kazí jen uřvaná izraelská rodinka. Jinak bychom tu byli sami, než dorazila skupinka německých jinochů. Ale zkusíme si ten zážitek nenechat zkazit a kocháme se snad půl hodiny. Pak východní stranou scházíme zpět (a opět to byla správná volba směru), na parkovišti jsme s úderem páté. Takže když odečteme kochání na vrcholu, zvládli jsme to naprosto v pohodě v rámci standardního času.

Posledním místem, které chceme ve Wanace poctit svou návštěvou, je vinařství Rippon Vineyard asi tři kilometry před městem. Vjíždíme sice otevřenou branou, ale sklep už je zavřený – otevřeno mají do pěti, prošvihli jsme to o dvacet minut. Škoda, chtěli jsme tu koupit nějaké dobré víno pro Vlad'ku a samozřejmě ochutnat, jaké dobroty tu pěstují. Tak si aspoň uděláme pár venkovních fotek, protože vinohrad je nesmírně fotogenický díky pozadí v podobě jezera a hor za ním.

Trochu neradi se s Wanakou loučíme, bylo tu fakt krásně. Ale snad není všem dnům konec. Přes Cardronu putujeme do Queenstownu. Okolní krajinu si uchováváme jen do paměti, ale když na plotě u silnice spatříme desítky pověšených podprsenek, tasíme i fotoaparáty. Sjezd do údolí je jedna velká serpentýna, z níž už je na dohled náš dnešní cíl. Queenstown je oproti Wanace nejen větší, ale hlavně podstatně živější. A turističtější. Přesto se mu nedá upřít půvab, především díky jeho poloze a okolí – domky naskládané na kopcích, jezero Wakatipu s vodou, u níž člověk váhá, jestli je víc modrá nebo zelená, hory, které jsou vidět třeba i při tankování na benzínce.

S parkováním už je to tu ale trochu horší a s cenami ubytování taky. Nakonec najdeme parkoviště v boční Man Street, koupíme si grilované kuře, které spořádáme u piknikového stolu u jezera (kde ovšem dost fouká), a docházíme k závěru, že to riskneme a vypravíme se ještě dál směrem na Glenorchy, kde by měly být nějaké kempy. První z nich se nachází dvanáct kilometrů od Queenstownu, čemuž částečně odpovídá i jeho název: 12 Mile Delta Campground. Je to kemp ve správě DOC, což jsou kempy s tou nejzákladnější výbavou – v tomhle případě s toaletou a kohoutky se studenou užitkovou vodou. Nicméně velkou předností tohoto konkrétního je umístění u jezera, na jehož druhém břehu se tyčí mohutná hradba skal. Mladé správcové platíme po šesti dolarech za osobu a těsně před západem slunce stavíme stan na místě, které jako by čekalo, až ho obsadíme. Jen ty mrchy kotule by tu být nemusely. Když už se slunce opravdu odporoučí, zůstanou osvětlené jen vrcholky hor. Tady se bude spát jedna radost...

Pátek 10. ledna

Glenorchy

Vstáváme jako první z celého kempu, takže do úžasného ticha. Stan je dokonale suchý, můžeme se tedy rychle sbalit a pokračovat dál. Do Glenorchy.

V jedné poměrně ostré zatáčce (v našem směru pravotočivé) se nachází vyhlídka Lake Wakatipu Lookout, kterou člověk prostě nemůže minout. Výhled je odsud opravdu luxusní, škoda jen, že jsme tu poměrně brzo a slunce ještě nestihlo ozářit celou krajinu. Říkáme si, jestli má smysl tu počkat, nebo pokračovat dál a doufat, že cestou zpátky budou panovat lepší světelné podmínky. Nakonec sjedeme na další místo s pěkným výhledem, kde si dopřáváme snídani a domlouváme se s Vlad'kou, že můžeme přijet na desátou.

V 9:55 už branou vjíždíme na pozemek Precipice Creek Station Bed & Breakfast. A rovnou omdlíváme závistí. Krásný dům s nádhernou zahradou a naprosto božským výhledem na okolní hory. Dostává se nám vřelého uvítání od Vlad'ky a její maminky (taťka pracuje na zahradě). Bábovka, kafe/čaj, překotné sdílení dosavadních zážitků. Skládáme si bágly do studia, které je vyladěno do posledního detailu, a u něhož je už teď jasné, že se bude těžko opouštět.

Vlad'ka má bohužel hodně práce, takže nám pro tentokrát dává jen rady, kam se můžeme v nejbližším okolí vypravit. Počasí je skvostné, takže nechceme promarnit jedinou minutu. Vlad'ka doporučuje Routeburn Valley a Paradise. Zní to dobře, takže míříme několik kilometrů za Glenorchy [čti glenóky] na začátek známého Routeburn Tracku. Cestou několikrát stavíme a fotíme malebnou krajinu. Vůbec se nedivíme, že právě v těchtole končinách se natáčela velká část Pána prstenů.

V pravé poledne (jak je u nás často „dobrým“ zvykem), řádně namazaní ochrannými prostředky, vyrazíme na údajně pohodovou procházku. Za houpacím mostem vcházíme do lesa. Tím pak jdeme půl hodiny. Tři čtvrtě hodiny. Hodinu. Před každou zatáčkou doufáme, že za ní už se rozprostřou nějaká pěkná panoramata. Zatím je k vidění jen pěkná tyrkysová řeka, která se divoce řítí po velkých balvanech. Stejně jako ten les je pěkná a zajímavá, ale už toho stinného prostředí bylo nějak moc na to, jak je „venku“ krásně. Když už jsme skoro zoufalí, díváme se do mapy, podle níž by to mělo být už jen kilometr. Říkáme si, že ten poslední kousek už tedy dojdeme. Po dvou hodinách se

před námi konečně otevře pohled, jehož dominantou nejsou stromy. Routeburn Valley. Nicméně se shodujeme, že výhledy od Vlad'čina domu jsou zajímavější. Dopřejeme si rychlou svačinu, od níž nás vyruší dotaz „Odkud stééé?“ Odpovídáme, že z Prahééé. „My z Brnááá.“ Zpátky lesem proběhneme, co nejrychleji to jde, abychom ještě stihli něco pěkného. I tak jsme zpět u auta až kolem čtvrt na pět.

Přesouváme se na další tip – Paradise. Vlad'ka nás varovala, že cestou narazíme na brody a záleží na momentální situaci, kam až se budeme moct dostat. Bohužel už ten první brod nevypadá zrovna nejbezpečněji a neradi bychom odtud řešili pojistnou událost (pokud by nám ji vůbec na takové cestě uznali), takže se raději vracíme k Diamantovému jezeru, kde si dopřáváme krátký relax.

Při návratu do Glenorchy nás přímo magicky přitahuje neuvěřitelně tyrkysová voda jezera Wakatipu. Tohle žádný foťák nezachytí, to si musíme jít prohlídnout na vlastní oči. Stavíme tedy u mola s červenou chatkou s nápisem GLENORCHY. A kocháme se. Nedá mi to a lákám zbytek výpravy, abychom se vrátili na ranní vyhlídku. Je to kus cesty a podle všeho bude výhled proti slunci, takže na focení zdaleka ne ideální, ale chci to zkusit. Cestou ještě chceme koupit víno na večer, ale jediný obchod, na který narazíme, má otevřeno do šesti. Je čtvrt na sedm.

Ještě než se na vyhlídku dostaneme, několikrát stavíme, protože ta krása je prostě magická. Fotíme se i s Liborem v naší již tradiční „zádové“ póze. Po pár kilometrech ale Libor zjistí, že nemá iPad, nechal ho u silnice. Vzhledem k tomu, že na stejné místo hned po nás přijel karavan se skupinkou, řítí se zpět s děsem v očích. Jenomže jsme na Novém Zélandu, takže ten iPad si u cesty v pohodě leží a čeká, až si ho vyzvedneme. Malé drama střídá pohled, kterého se snad ani nedá nabažit. Hlavní vyhlídka na jezero Wakatipu. Takhle vypadá Ráj.

Ale už na nás asi čekají naši hostitelé s večerí, takže si vrýváme ten božský pohled co nejhlouběji do paměti a vracíme se. U Vlad'ky a jejího manžela Richarda, s nímž se teď seznamujeme stejně jako s Vlad'číným tatínkem, jsme v půl osmé. Večeře už je připravená – fantastické kuřecí kousky, jehněčí steaky a salát s avokádem si vychutnáváme na terase těsně před tím, než slunce zajde za vrcholek jedné z hor, na které máme výhled. I takhle vypadá Ráj. A nechybí ani zvíř – psi, kočka, dvě ovce (ty jsou fakt srandovní a umí si s Vlad'kou povídat) a tři krásní koně, na jejichž krmení se jdeme podívat. Je nám taaaak dobře. U čaje si pak ještě takřka do půlnoci povídáme.

Sobota 11. ledna

Glenorchy, Queenstown, Te Anau

Otevřu oči a skrz francouzské okno hledím na zasněžené hory s modrým nebem nad nimi. Takhle bych se chtěl probouzet každý den. Richard s Vlad'činou mamkou nám přichystali snídani. Je krásný den. Vlad'ka nám proto doporučuje let helikoptérou – buď na Milford Sound, nebo aspoň tady v okolí. Ale nakonec zůstáváme nohama na zemi a u původního plánu. Protože nás čeká přesun do Te Anau, což není nic extra záživného, rozhodli jsme se ještě aspoň dopoledne strávit v Glenorchy, kde se nám strašně líbí.

Vlad'ka nás bere na Glenorchy Walkway, což je procházka kolem laguny. O rozšíření téhle stezky do dnešní podoby se zasloužili sami obyvatelé – s Vlad'kou v čele. Je tu božský klid. Potkáváme jen pár místních, kteří jsou neuvěřitelně milí a vždy se dávají s Vlad'kou do řeči. Moc se nám líbí duch pospolitosti, který musí vycítit i slepý. Vlastně jsme narazili ještě na jednoho Švýcara, který se skoro urazil, když ho Jana odhadla na Francouze. Stalo se tak u jedné z laviček, z nichž se člověk může v klidu těšit pohledem na poklidnou hladinu laguny, v níž se zrcadlí okolní krajina. Pokojnou atmosféru narušuje jen zpráva o komplikacích s Liborovou kamerou, které se ale nakonec podařilo vyřešit.

Vlad'ka nás pak zaváží do místního obchůdku, který zároveň slouží jako galerie, kde se dají koupit Vlad'činy obrazy z fotek. Prý se zrovna dva prodaly. Ještě se nám nechce pryč, takže pro nás Vlad'ka vytahuje z rukávu krátkou procházku v rámci Judah Tracku do míst, kde se kdysi těžil wolframit. Na parkovišti se loučíme. A ne úplně s lehkým srdcem. Navíc v hlavě hryže brouk, který se tam před pár hodinami usídlil – co kdybychom se my usídlili tady? Obrátili si život vzhůru nohama... Víme, že to z určitých důvodů asi jen tak hned nepůjde, tak to radši jdeme rozchodit.

Na stezce jsme úplně sami. Slunce do nás praží, hladina jezera pod námi zase ukazuje svou kýčovitě tyrkysovou tvář. Shodujeme se, že takhle nějak si představujeme Kanadu. Takže už tam vlastně nemusíme. Jedinou vadou na

kráse je prach, který vítr roznáší z vyschlé delty řek Dart a Rees přes jezero. Teprve po návratu se dozvídáme, že prach i krásná mléčně tyrkysová barva jsou následkem velkého sesuvu půdy, který 4. ledna zavalil řeku Dart. Prohlížíme si bývalý domek správce dolu, šlapeme ještě kousek výš (já ještě o něco výš) a pak už zase pelášíme k autu. Krátce po třetí hodině opouštíme s těžkým srdcem Glenorchy.

Cestu do Queenstownu dělíme v místě zvaném Bob's Cove. Uvelebujeme se u břehu zalévaného průzračně čistou vodou a svačíme. Mě láká pahorek, který slibuje výhled na celé širé okolí. Šinu si to k němu, je dál, než se na první pohled zdá, a těsně pod ním si uvědomím, že je to docela slušný škrpál, na kterých bych potřeboval nějakých dvacet třicet minut. Zase tolik času nemáme, tak se radši vracím a zase společně míříme do Queenstownu.

Tam máme vlastně jen jeden cíl – Skyline Gondolu, což je kabinová lanovka na vyhlídku na celé město (27 NZD zpáteční jízdenka). Zrovna se tu koná nějaká svatba, ale nám sklenku šampaňského nenabídlí. Máme opravdu štěstí na počasí, takže pohled seshora je dech beroucí. Celý Queenstown máme jako na dlani, stejně jako část jezera Wakatipu (které má celkově tvar písmene S). Dolů se dá sjet na takových vozítkách, ale my volíme konvenční cestu (stejnou jako nahoru), která je hlavně pro Janu i tak dost adrenalinovým zážitkem. Příhodně hned pod stanicí lanovky se rozprostírá hřbitov.

Ve franktonském New Worldu raději doplňujeme zásoby potravin a v sedm večer odjíždíme do Te Anau. Tam máme domluvený nocleh u Martina, Vlad'čina bývalého manžela a i nadále spoluvlastníka jejich cestovní kanceláře True Travel. Cestou panuje pěkné počasí, ale těsně před Te Anau se obloha kaboní. Dochází k malému komunikačnímu šumu, když Jana správně nepochopí, u jakého informačního střediska se máme s Martinem potkat, ale nakonec se (byť trochu opožděně) shledáme a Martin nás uvádí do svého nového království, jehož součástí je i několik archivních kousků jako třeba toustovač, který se nám málem podařilo zlikvidovat.

Předpověď na další den není dobrá. I když jak se to vezme. Milford Sound, kam máme namířeno, je prý stejně působivý, ne-li ještě působivější právě tehdy, když v něm prší. Martin studuje detailní předpověď, podle níž by se mělo počasí trochu zlepšit kolem třinácté hodiny. Napadá mě varianta, že bychom někde u Milford Soundu přespali a vrátili se tam ještě druhý den ráno, kdyby se udělalo hezky – abychom si tohle místo (jednu z novozélandských ikon) mohli vychutnat i za pěkného počasí. Martin k takovému účelu doporučuje Gunn's Camp, který už koneckonců zmínila i Vlad'ka. Inu, uvidíme...

V noci je vítr a slejvák. Zaplat'pánbůh, že jsme v suchu.

Neděle 12. ledna

Milford Sound, Te Anau

Budíček v 6:40, snídaně, kontrola aktuální předpovědi počasí – nic moc se nezměnilo. Martin jako nejlepší volbu z hlediska „value for money“ při výběru společnosti, s níž podnikneme plavbu lodí po fjordu, doporučuje Go Orange. Bereme na vědomí a v osm hodin se vydáváme na cestu za jednou z nejnáměšších novozélandských turistických atrakcí, fjordem Milford Sound s dominantou Mitre Peak. Prší, je hnusně, dokonce ani slečna na čerpací stanici neprojevuje velkou nadějí, že by se na tom mělo v nejbližších hodinách něco změnit. Trochu nás utěšuje to, že Milford Sound je asi jediné místo na Novém Zélandu, kam se doporučuje jet i v dešti. Roční úhrn srážek se tam pohybuje kolem 8 000 mm, takže strefit se do suchého a pěkného počasí je asi opravdu malý zázrak.

Nepříjemné ale je, že nemáme nic ani z cesty k fjordu, která by měla být sama o sobě krásnou podívanou. O nějakých vyhlídkách si můžeme nechat zdát a ani krátké výšlapy nepřicházejí v úvahu. Pro jistotu chceme už cestou tam zajet do doporučeného kempu, abychom si zajistili nocleh. Jede se k němu nebezpečnou cestou, kolem níž zurčí divoce rozvodněný potok a z druhé strany se na ni vlévají malé vodopády. Až si říkám, jestli bychom se po takhle vydatném dešti ještě vůbec dostali zpátky. To je ale zbytečné řešit, protože v kempu mají obsazeno. Přesto jsou na nás jeho majitelé milí a snaží se nám pomoci – tisknou aktuální předpověď počasí (která je ještě horší než ta ranní od Martina), dávají tipy, kam vyrazit v Te Anau apod. A potvrzují, že v dešti je Milford Sound ten pravý zážitek.

A na zážitek to vypadá už nějakých pětadvacet kilometrů před cílovou destinací, když se kolem nás ze skal na obou stranách silnice valí nespočetné množství menších i větších vodopádů. Nevíme, na kterou stranu se máme dívat dřív, je

to fakt divočina. A tak trochu jako jízda do pekla působí i průjezd Homerovým tunelem (ten nedostal jméno na počest Homera Simpsona, ale Williama H. Homera, který s myšlenkou na ražbu tunelu přišel). Tunel je neopracovaný, temný, prosakuje do něj voda, vjíždíme do něj v našem směru jako první, takže je dojem ještě o něco strašidelnější. Naštěstí je dlouhý jen 1,2 km. Na fotkách pak vidíme, že je jeho okolí opravdu působivé, ale nám bohužel zůstává z velké části utajeno.

Do samotného Milford Soundu přijíždíme před jedenáctou hodinou. Lije tak, že si musíme vytáhnout pončové pláštěnky. U parkoviště je jediná budova, v níž sídlí společnost Blue Duck. Mylně ji považujeme za jednu z těch, které nabízejí plavby, a tak se trochu zmateně vydáváme hledat další. Nakonec se ale vrátíme a pochopíme, že v „Modré kachně“ nám prodají lístky na plavbu s jakoukoli z pěti společností, které tu tuhle atrakci provozují. Trváme na Go Orange (70\$), i když se nám to slečna snaží velmi nenápadně rozmluvit. Další plavba, kterou můžeme stihnout, začíná ve 12:30. Máme tedy ještě čas na polední občerstvení, které absolvujeme v autě. Ve dvanáct nasazujeme pláštěnky a vydáváme se pěšky do odbavovací haly. Tam nám slečna od Go Orange oznamuje (příčemž jí první pokus nerozumíme), že v půl jedné Go Orange nevyjede a ona nás tedy upgraduje ke konkurenční Mitre Peak Cruises, kde bychom normálně zaplatili o deset dolarů víc.

Chvilí bloudíme po molu, než najdeme tu nejmenší bárku, která za těmi většími ani nebyla vidět. Můžeme si posloužit kávou nebo čajem a zůstat v suchém podpalubí, ale my si to rovnou šineme na polootevřenou palubu. Prší, takže focení je trochu náročnější, protože čochka je ve chvíli plná kapek, ale s tím je potřeba se nějak popasovat. Vplouváme do temného fjordu, který připomíná Mordor. Ze všech stran se valí vodopády, z nichž velká část se objevuje jen za deště. Některé jsou úzkým proudem, jiné zurčícím živlem. Jsou jich stovky, a to bez jakéhokoli přehánění. Vršky skal a hor sice nevidíme, ale možná o to působivější je atmosféra. Za hezkého počasí by tu vlastně asi byla tak trochu nuda. Když dojedeme až k hranici volného moře, přestává pršet. A v dálce před námi se dokonce přes tmavá oblaka prodírá modré nebe! Kdyby mi někdo před hodinou řekl, že na obloze uvidím modrou barvu, vysmál bych se mu.

Dokonce i voda je teď místy nádherně zelená, slunce občas spočine svými paprsky na částech okolních skal. Začíná se dělat hezky. A atmosféra je hned jiná. Lod' se na chvíli zastaví u kolonie lachtanů, které můžeme pozorovat celkem zblízka. Pak už se vracíme zpátky ke břehu. Dvouhodinová plavba nám ukázala různé tváře Milford Soundu, i když pravého azura jsme se nedočkali. Každopádně jsme si to užili.

Jen co se přiblížíme k autu, začíná zase pršet. Vypadá to, jako by nás tam nahoře měl někdo rád a pěkně nám to počasí naplánoval. Ani na zpáteční cestě si nemůžeme vychutnat krásy nejbližšího okolí fjordu, zajíždíme tedy aspoň ke krátké stezce k Marian Cascade, což je divoký úsek řeky vytékající z jezera Marian, k němuž se prochází hustou zelenou džunglí. Zastávka s názvem Mirror Lakes (a vtipně umístěnou cedulí s ním) nemá v tomhle počasí moc cenu, i když v dálce se zase prodírá modrá. Už se dostavuje únava, takže u Te Anau Downs si v autě dopřáváme odpoledního šlofíka.

Pár minut po šesté jsme zpátky v Te Anau a o těch pár minut jsme zmeškali promítání filmu o zdejší krajině, o kterém se velmi pochvalně vyjádřil nejen Martin, ale i paní v kempu Gunn's. Počasí nám na letošní cestě až na výjimky přeje, zato s otvíracími dobami apod. máme trochu problémy. Ale nevádí, další promítání je na programu za hodinu. Zatím obejdeme obchod se suvenýry i supermarket. Před sedmou pak platíme po deseti dolarech za osobu a uvelebujeme se v pohodlných červených sedačkách kina. Půlhodinový film obsahuje i krásné záběry, ale jinak jsme z něj v naprosté extázi opravdu nebyli. Možná už jsme zmlsaní Barakou, Samsarou a podobnými filmovými počiny.

Z kina už se přesouváme k Martinovi, kde Jana vaří večeři z několika rozličných potravinových zdrojů, k nimž přidává něco málo z Martinových zásob (hurá, rajče!). Večeře je snad až nečekaně chutná a lahvinky vína se v nás ztratí, ani nevíme jak. Martin sype z rukávu tipy na zajímavá místa v oblasti, kam se od něj přesuneme, a to včetně výstupu na Mueller Hut, o němž ale nejsme úplně přesvědčeni. Nicméně během filmového představení ve mně uzrála myšlenka na mírnou změnu itineráře. Původně jsme teď měli dva dny postupně přejíždět k národnímu parku Aoraki/Mount Cook. Ale protože si chci co nejvíc užít krásné přírody, kterou je Nový Zéland obdařen, navrhuji zkrácení přejezdu na jeden den a strávení ušetřeného času právě kolem nejvyšší novozélandské hory. Ostatní účastníci zájezdu nic nenamítají. Kolem půlnoci se ukládáme do hajan.

Pondělí 13. ledna

Přejezdový den (Arrowtown, Lindis Pass, Clay Cliffs)

Dnes nás tedy čeká poměrně dlouhý přejezd z Te Anau do národního parku Aoraki/Mount Cook. Nijak zvláště nespěcháme, ale už tak nějak sami od sebe vstáváme v sedm. Nad Te Anau se klene velká duha, na horách v dálce se bělá sněhová příkrývka. Snídaně je tentokrát bohatší o vanilkový pudink s malinami, s nimiž Martin opravdu nešetřil. Velmi příjemná změna.

Ve tři čtvrtě na devět sedáme do auta, Martin na kolo a všichni zajíždíme k místní ptačí rezervaci (Wildlife Centre, vstupné dobrovolné), kde se od Martina dovídáme zajímavé informace, mj. také o tom, proč se na Zélandu chovají laně, které jsem mylně považoval za srnky (stručně – je to dobrý vývozní artikl v obchodu s Německem). Pak už se s Martinem loučíme a zase na vlastní pěst pokračujeme dál.

Musíme se stejnou cestou vrátit až ke Queenstownu. Při průjezdu kolem jezera Wakatipu děláme několik fotozastávek, prostě se s ním těžko loučíme. Zatím je poměrně velká oblačnost, takže voda bohužel nemá tu krásnou tyrkysovou barvu, ale to nevdá.

První skutečnou zastávkou je městečko Arrowtown, to už jsme se od Queenstownu odklonili a směřujeme na Cromwell. V Arrowtownu (tehdy se tak ještě nejmenoval) se v devatenáctém století objevilo zlato, k jehož těžbě se využívala i početná skupina Číňanů. Zbytky několika jejich příbytků jsou dnes k vidění v části nazvané Chinese Settlement. Je z toho trochu komerce, můžete si tu v kádi zkusit vylovit zlato z vody apod. Hlavní ulice je roztomilá, roubená domky jako z nějakého amerického westernového městečka, ale dnes jsou v nich jen obchody, kavárny atd. V pekárně neodoláváme a kupujeme si velký „raspberry bun“ (4 NZD) a já k tomu ještě dobrotu z vajíček a slaniny (3 NZD), což spořádáme společně s částí našich zásob u jednoho z příhodně umístěných stolků s lavičkami. Při odjezdu z města ještě obdivujeme malý dřevěný kostelík zasvěcený svatému Patrikovi.

Jen pár kilometrů za Arrowtownem překlenuje řeku Kawarau ve výšce 43 metrů železný most, z něhož se skáče bungee jumping (Kawarau Bridge Bungy). O tuhle aktivitu neměl nikdo z nás zájem z hlediska osobního vyzkoušení, ale z přílehlé vyhlídkové plošiny jsme si ty bláznivý užití nenechali. Hodně nás překvapilo, že skákající kluci při pádu ponořili hlavu pod vodu. Musela to být dost velká šlupka a první skokan, kterého jsme viděli, působil pár prvních vteřin dost omráčeně. Tohle opravdu není nic pro nás. Naopak vinice v Gibbston Valley jsou pro nás podstatně zajímavější. Nakonec kolem nich jen projíždíme a fotíme, ale na večer si nějaký finální produkt určitě pořídíme. Činíme tak hned v nedalekém Cromwellu, který je zřejmě zdejší ovocnářskou Mekkou, což připomíná i obrovské ovocné sousoší u silnice.

K výrazné změně rázu krajiny dochází při průjezdu přes průsmyk Lindis Pass. Úrodné vinice střídá minimální vegetace na hladkých kopcích nejrůznějších tvarů. Asi nejhezčí pohled se naskytá z vyhlídky na nejvyšším bodě (971 m n.m.), kde zastavujeme a kroutíme hlavou nad neuvěřitelným pózováním mladé Němky (pokud si národnost správně pamatuju).

Nejzajímavějším bodem dnešního dne by měly být hliněné útvary Clay Cliffs u města Omarama. Jejich pásmo je viditelné ze silnice ještě před Omaramou, ale protože se nacházejí na druhém břehu řeky a v dohledu není žádný most, je evidentní, že bude ještě drahnou chvíli trvat, než se k nim dostaneme blíž. Odbočka z hlavního tahu je nejdříve asfaltová, ale pak už se napojujeme na štěrkovou cestu, po které jedeme několik kilometrů, než se ocitneme před branou, u níž je cedule označující soukromý pozemek a žádost o zaplacení 5 NZD za auto. Bud' se má zaplatit předem v Omaramě, nebo přímo na místě do prorezlé kasičky, což je samozřejmě náš případ. Kodrcání pak ještě pár minut pokračuje, než zaparkujeme u další brány. Úchvatná je už krajina kolem – podivně rozvětvená mělká řeka Ahuriri s kopci v pozadí, všude kolem vlčí bob, který u nás roste u cest skoro jako plevel, ale tady v kontrastu s holými hliněnými jehlany působí osvěžujícím dojmem. Jen se zdá, že tu nejsme v nejvhodnější čas z hlediska focení, slunce je na „špatné“ straně.

Jdu tedy dál a dál v naději, že budou ty nejhezčí útvary dobře nasvícené aspoň ze strany. Nakonec zjistím, že přímo do útrobu vede cestička. A najednou se přede mnou otevře krásná podívaná, která svým způsobem (a samozřejmě v podstatně menším měřítku) trochu připomíná americký Bryce Canyon. Když kolem mě projde opačným směrem malá skupinka turistů, ocitám se mezi vysokými špičkami sám (Jana se zastavila někde cestou a po Liborovi zatím

není vidu ani slechu). Škrábu se poměrně náročnou úzkou cestičkou tvořenou kameny, které se pod nohama sypou dolů, co to jen jde. Postupně se odkrývají další a další zajímavé pohledy a útvary, které z téhle strany slunce osvětluje zajímavě. Až úplně nahoru nakonec nejdu, terén je tu trochu zrádný a když jsem tu sám, úplně si na něj netroufám. Po nějaké době se objevuje Libor a ještě stihne vyšplhat se aspoň kousek nahoru, než slunce ztratí možnost vnitřní část Clay Cliffs prosvětlit.

Zpátky na hlavní silnici jsme po půl sedmé a ještě nás čeká kus cesty. Silnice je v podstatě liduprázdná. Jezero Ruataniwha nás omráčí barvou hladiny tak, že musíme zastavit a tuhle podívanou vyfotit. Ještě větším překvapením ale je levandulový lán, který se rozprostírá o pár minut jízdy dál. Jsme v podstatě na dohled nejvyšší hoře Nového Zélandu a tady roste levandule ve velkém? Pak už zleva objíždíme jezero Pukaki. Barva jeho vody je také skvostná, bohužel už slunce ztrácí svou sílu a tyrkysový odstín není tak sytý, jak by mohl být. Každopádně se na jeho druhém konci objevují zasněžené štíty Jižních Alp. Někde mezi nimi by měl být i Mount Cook, ale zatím ho nedokážeme rozeznat, obzvláště když se vrcholky ukrývají v oblacích. I tak je jasné, že tady se nám bude líbit a je dobře, že jsme změnili plány a na tenhle národní park si vyčlenili o den víc, než jsme původně zamýšleli.

Do kempu Glentanner Park Centre (19 NZD za osobu) přijíždíme až po osmé hodině, ale naštěstí mají ještě otevřenou recepci, která vypadá jak v nějakém velkém hotelu. Nacházíme si pěkné soukromé místo v závětří, což je dneska obzvláště důležité, protože tu pěkně fouká. Máme to kousek do jídelny, kde se ale sešli snad nejdivnější lidi z celého Zélandu (turisté, nikoli místní!). V kuchyni se chovají jako smyslů zbavení, dívají se na nás jako na exoty a vyvaňují jako v Hiltonu. Snažíme si jich nevšímát, k čemuž nám mocně dopomáhají lahodné moky.

Výhledy z kempu jsou parádní, nocujeme jen kousek od jezera obklopeného horami. V noci je všude kolem slyšet silný vítr, ale v našem stanu panuje naprosté bezvětří.

Úterý 14. ledna

Národní park Aoraki/Mount Cook

Vstáváme nezvykle pozdě, v půl deváté. Tomu odpovídá stav jídelny – je narvaná k prasknutí. Ale my si to své místečko na snídani vybojujeme.

Když vyrazíme směrem k národnímu parku Aoraki/Mount Cook (Aoraki je maorská verze názvu nejvyšší hory Nového Zélandu), máme pocit, že tam snad ani nedojedeme – tak často stavíme kvůli focení. A to zatím ještě není úplně ideální počasí (místy oblačno) ani nasvícení. Když jedete po silnici a přímo proti vám se tyčí obrovská hora, jejíž špička ani není vidět (a není to jen tím, že se schovává v mracích), budí to fakt slušný respekt. Na dohled už je i hotel Hermitage, který na mě působí podobně ohyzdně jako Labská bouda.

Hlavním bodem dnešního dne je túra Hooker Valley Track, která začíná na parkovišti u kempu White Horse Hill a měla by zabrat zhruba tři hodiny. Vyrážíme v 10:45. Nepřehlédnutelnou dominantou je od samého začátku zasněžený horský blok, který se ještě částečně topí v bílých mracích – jinak už panuje krásně modré nebe. Přemýšlíme, který z jeho vrcholů je vlastně ten Mount Cook. Později zjistíme, že jsme naprostí idioti, protože ten je úplně jinde. Tohle jsou Mt Sefton a The Footstool. Ale fascinují nás i tak, nechápu, jak se tam můžou držet ty ledovcové nánosy (Hoodlestone Glacier a Stocking Glacier). Tu a tam zaslechneme zvuk, který by mohl patřit lavině – koneckonců lavinové nebezpečí je dnes na střední úrovni, jak upozorňuje podobný ukazatel, který na jiných místech znázorňuje míru nebezpečí požáru.

Už po pár minutách se dostáváme k památníku, který připomíná ztracené životy všech, kteří už se z téhle oblasti nevrátili. A není jich málo. Je odsud i hezký výhled do údolí Hooker Valley, kam míří naše další kroky. Od vyhlídky na Mueller Lake nabírá trek grády. Houpací mosty, řeka, jezera, horské štíty, alpská květena, k tomu modré nebe – toho se člověk jen tak nenabaží. A dominantou toho všeho je Mount Cook (3 754 m n.m.). Když ho spatříme poprvé, trochu se bojíme, že jeho vrcholek brzy zakryje bílý oblak, který se k němu blíží. Jenomže k tomu vůbec nedojde – chování mraků je tady vůbec takové zvláštní. Vypadá to, že se hýbou, ale vlastně pořád jakoby stojí na místě. Trasa není nijak náročná, místy jsou vybudované i dřevěné chodničky, převýšení je minimální. Skutečným vrcholem je pak samotný závěr cesty, kdy se pod Mount Cookem zjeví Hooker Lake, v němž plavou menší i větší ledové kry. Počasí je nádherné a tohle místo jakbysmet. Ideální pro piknik a relaxaci. Dorazili jsme sem až kolem čtrnácté hodiny. Nikoli

vinou náročnosti, ale proto, že jsme se tolik kochali a tak moc fotili. Tenhle trek je opravdu krásný a přitom tak snadno přístupný a nenáročný. Zpáteční cesta nám trvá asi hodinu a tři čtvrtě. Už fotíme jen minimálně, ale kochat se nepřestáváme. Masív, který byl ráno ještě trochu zahalen v oblacích, je teď plně odkryt, ale aspoň pro mě osobně byl působivější dopoledne.

U auta jsme před pátou hodinou, lehce konverzujeme se starším párem z městečka Geraldine, který se vedle našeho vozu uvelebil. Pak se vydáváme na krátkou Kea Point Walk, která už je naprostou brnkačkou. Míjíme odbočku na Mueller Hut, což je výšlap, který nám doporučoval Martin. Z několika důvodů jsme se rozhodli ho nerealizovat, ale nelitovali jsme, dnešní den nás naprosto nadchl. Kea Point sice nenabídl nic extra nového kromě přiblížení se ke dvojici Mt Sefton a The Footstool a výhled na Muellerovo jezero z jiného úhlu, ale aspoň jsme si národní park ještě chvíli (zhruba hodinku) užili.

A jen pár poznámek na okraj, které jsem si zaznamenal do zápisníku: spousta Asiatů, bouda s oknem s výhledem na Mount Cook a přilehlým záchodem, ztracený polarizační filtr. Inu, to bylo tak – na jednom místě jsem si všiml, že mi na foťáku chybí polarizační filtr. Vracel jsem se tedy zpátky a našel jsem ho, jak si pěkně leží na jednom kameni. Musela ho vidět řada lidí, kteří procházeli kolem. Přesto tam na mě čekal. Když mi filtr nepozorovaně vypadl v Drážďanech a já se ho vydal jen po pár minutách hledat, slehla se po něm zem. Tady to prostě opravdu funguje jinak...

Krásné počasí mě přivádí k nápadu, že se ještě jednou vypravíme na Peter's Lookout, odkud je pěkný výhled na jezero Pukaki a hory za ním. Včera jsme se na něj dostali až k večeru. Jeli jsme dost dlouho, vyhlídka byla podstatně dál, než jsem si vybavoval. Mí soupeřníci mi to dali trochu sežrat, ale snad nešlo o život. V kempu jsme kolem sedmé, k večeři si dáváme dýňovou a žampionovou polívku. Je tu spousta lidí. Bolí mě záda. Na pomoc přichází růžový přítel. V noci je zima. Libor tráví část noci v autě.

Středa 15. ledna

Národní park Aoraki/Mount Cook, observatoř Mt John, jezero Tekapo

V 7:20 vstáváme do krásného dne, Mount Cook je tentokrát vidět až z kempu. Ted' už ho poznáváme na první dobrou. Nebe je čisté a je také potřeba trochu pročistit vzduch. I díky tomu odjíždíme až ve čtvrt na deset.

Dneska nás čekají dva kratší treky. Jsme docela unavení, nohy nám trochu ztěžkly, ale naštěstí ten první – Tasman Glacier & Blue Lakes Track není moc náročný a zpáteční cesta zabere asi půl hodiny, což je skoro kratší doba než cesta autem z odbočky po šterkové silnici, která se zrovna mohutně opravuje. Tasmánský ledovec není žádný velký fešák a „modrá“ jezírka už dávno nejsou modrá, nýbrž zelená, protože už nejsou napájena ledovcem, ale běžnou dešťovou vodou. A taky jsme dost zhýčkaní včerejšími zážitky.

Rozloučením s národním parkem bude Red Tarns Track (Red Tarns = červená plesa), který začíná ve vesnici Mount Cook. Chvilu trvá, než najdeme ten správný začátek, nakonec nám radí dvě maminy z našeho kempu – jedny z mála sympatických. Podle popisu se zdá, že nás čeká jeden strmější výstup, jinak celkem pohodová záležitost. No, vlastně to tak bylo... Jen ten výstup trval hodinu. Zkrátka jsme po přechodu mostu přes potok jen stoupali a stoupali a stoupali. Když jsem dole z legrace ukazoval, kam že to půjdeme, netušil jsem, že jsem se nevědomky trefil. K tomu všemu těsně před vrcholem Janu málem odnesl orel. Zbavila se ho až zběsilým mácháním bundou. Ale námaha byla odměněna. Plesa byla spíš plesíčky, nicméně se v nich odrážely okolní hory a celkový pohled, který se odtud nabízel, byl opravdu skvostný. A byli jsme tu takřka sami. Z vhodně umístěné lavičky jsme se snažili vrýt do paměti, všechno, co právě vidíme, včetně legračních tvarů, které nad Mount Cookem vytvářel malý bílý oblak. Mimo chodem, když jsme šli nahoru, přímo nad námi se uvelebil podivný bílý mrak ve tvaru sépiové kosti, za který se schovalo slunce. To dělalo výstup podstatně snesitelnějším. Když jsme se dostali nahoru, slunce vylezlo – zkrátka geniální načasování. A čas jsme měli také dobrý – celá cesta (tam a zpět) by měla zabrat dvě hodiny, my byli na vrcholu za hodinu.

Po návratu jsme si na stole u parkoviště rozložili piknik a kochali se, co to jen šlo. Nějak jsme se odtud nemohli odlepit. Ale museli jsme, takže kolem třetí nasedáme do auta a vyrážíme. Na Libora padla únava, na Peterově

vyhlídce se střídáme. Na další vyhlídce, u návštěvnického centra jezera Pukaki ale všichni ožíváme, protože ten pohled je prostě k nezaplacení. Jezero má magickou tyrkysovou barvu a Mount Cook je prostě štramák i z dálky.

Na Martinovo doporučení (ale zmínila se o tom i Vlad'ka) pak odbočujeme z hlavní silnice a úzkými serpentýnami, v nichž má naše Toyota co dělat, se škrábeme do nadmořské výšky 1 029 metrů na Mt John Observatory. Tohle místo se prý může pochlubit jednou z nejčistějších obloh na světě díky minimálnímu znečištění ovzduší. Hvězdy tu sice nezachytíme, ale výhledy na dvě různě barevná jezera pod námi (Tekapo a Alexandrina) jsou hvězdné ažaž. V Astro Café se osvěžujeme dvěma zázvorovými limonádami (po 4 NZD). Kdybych nevěděl, že je „Ginger Beer“ nápoj skutečně nealkoholický, snad bych právě tehle mok podezíral z toho, že nad teleskopy vypadá jeden z mraků jako UFO. To je fakt vtipná kombinace.

Observatoř asi až tak známá není, zato kamenný kostelík Church of the Good Shepherd je tahákem, který si asi málokterý kolemjedoucí nechá ujít. A není se co divit, protože jeho umístění je přímo božské. Prý si tu objednávají svatby Japonci a kvůli nim udělali ze zadního okna, z něhož je výhled na jezero, takovou nevzhlednou výlohu, aby měli svatebčané pohled ničím nerušený. To si bohužel nemůžeme ověřit, protože nám kostelík před nosem zavírá nějaký fláterník. Jak máme na téhle cestě štěstí na počasí, zavírací doby nám dělají trochu problém. Ale to už jsem vlastně psal...

A to by z dnešních plánovaných atrakcí bylo všechno. Ted' už se jen potřebujeme dostat do Ashburtonu, kde hodláme přespat. Než tam dorazíme, bereme útokem supermarket v městečku Geraldine. Tentokrát si docela dopřáváme, protože mě další den čekají čtyřicátiny, tak si chceme už ten dnešní večer trochu zpříjemnit.

Do kempu v Ashburtonu (Ashburton Holiday Park) přijíždíme v osm hodin. Na recepci nikdo není, cedule hlásá příchod v půl desáté. Zatím si tedy rozložíme stan u jezera, které obývají desítky kachen. Majitel je sympat'ák, ukazuje nám fotky nějakých českých ožralů, co tu u něj měsíc vegetovali, a třetího z nás nám účtuje jako dítě, takže platíme 35 NZD. Víno leze do hlavy víc, než obvykle (ale ten můj pozdní sběr byl neskutečně dobrý, obzvláště v kombinaci s kešu oříšky máčenými v medu), takže v deset hodin uléháme. To, že mě Libor nazval ožralou, ponechávám bez komentáře. Pche!

Čtvrtek 16. ledna

Akaroa, přejezd do Christchurch

V noci bylo až nečekané teplo, ale k ránu trochu prší. Nicméně než se v 7:20 vyhrabeme ze stanu, je už zase suchý. Sotva ho ale sbalíme, začne opět poprchávat.

Je mi čtyřicet. Vlastně ještě ne, protože u nás je teprve patnáctého, ale dort dostávám ted'. Mrkvový. A dobrý.

Po deváté opouštíme kemp a projíždíme poměrně rozlehlým Ashburtonem. Podle všeho se nacházíme v zemědělsky aktivní oblasti – všude tu prodávají traktory, kolem silnice jsou pole, ovocné sady...

Poslední celý den na Novém Zélandě jsme se na Vlad'čino doporučení rozhodli strávit v městečku Akaroa na poloostrově Banks. Dostat se do něj dá buď po běžné silnici, nebo po tzv. Tourist Road. Po té jedeme chvíli, ale pak nám mapa prozrazuje, že je podstatně delší, takže se vracíme a jedeme normálně. S velkým štěstím parkujeme přímo u mola, odkud dnes odpoledne vyplujeme na plavbu za delfíny. Snažíme se najít kancelář společnosti, u níž máme plavbu zarezervovanou, ale dostáváme se jen do vilové čtvrti. Je to mix roztomilých starých dřevěných baráček a novějších moderních vil. Na kancelář se nakonec vykašleme, lístky si koupíme až při nástupu na člun.

Anglikánský kostel sv. Petra sice nepůsobí zvenku nijak zvláště, ale uvnitř je velmi útulný, obložený dřevem, provoněný květinami a momentálně i prodchnutý hudbou – zdejší liduška kostel zřejmě využívá na hodiny svých žáků. Jana je z atmosféry unešená a málem ji musíme vyrvávat z lavice.

Procházíme obchůdky a obhlížíme restaurace, abychom věděli, kam se vrátíme na večeři, kterou jsme si slíbili. Krátce po jedné se přesouváme na molo, odkud by měla v půl druhé odplouvat loď Fox II. Je tedy trochu menší, než jsem čekal, ale moře vypadá klidné, tak to snad nebude tak zlé. Roy od nás vybírá 75 NZD za osobu a my se rychle usazujeme na levoboku, jak někdo radil v recenzi na serveru TripAdvisor. To byla ovšem chyba. První část plavby se

sice Roy komentářem zaměřuje na levý břeh, nicméně stěžejní část, kdy pozorujeme ptáky a další zvířata, se odehrává na straně pravé. Naštěstí není loď plně obsazená, takže se dá aspoň trochu po lodi pohybovat.

Při příjezdu do Akaroy bylo zataženo, teď se začala oblačnost roztrhávat. Nicméně když se dostáváme na volné moře (Jižní Pacifik), vlny s námi hází tak, že je z toho Janě špatně a já strachy skoro ani nedýchám. Naštěstí si záhy naši pozornost získají delfíni, kteří kolem nás v hojném počtu proplouvají a poskakují. Bohužel jsou tak nevyzpytatelní a mrštní, že vyfotit je v nějaké rozumné póze je v podstatě nemožné. Kapitán vypíná motor a pouští jim muziku. Slibovaní byli i tučňáci – tak toho jsme viděli jednoho a ještě hodně malého a z dálky. Kormoráni, albatros a lachtani, to jsou další úlovky našeho lovu beze zbraní.

Když konečně opouštíme širé moře, dostáváme čaj/kávu/čokoládu a poněkud tvrdší perníčky. Pak nás Roy zaváží do místa nazvaného Cathedral Cave. Údajně se do samého středu jeskynního útvaru dá dostat jen za ideálních podmínek, my jsme teď prý po čtyřech dnech první. Z reproduktoru se line krásná hudba a tahle kombinace způsobuje opravdu povznášející, až dojemný pocit. Počasí se ještě vylepšuje. Takže nic nebrání v tom lehnout si na palubu a užívat si paprsků slunce a klidné plavby.

Po necelých třech hodinách vystupujeme na hlavním molu. V jednom obchodě, kam následně zajdeme, se náhle ozve „Happy Birthday to you....“ a jakási paní nese dort se svíčkami. Na chvíli mě to dost zaskočí, asi zlomek vteřiny začnu přemýšlet, jak se to dozvěděli, než si všimnu, že s tím dortem krácejí k postarší prodavačce. Poté, co jí Jana oznámí, že mám taky dneska narozeniny, mi dovolí pár svíček sfouknout.

Vlad'ka nám na večeři doporučila zvěřinu v restauraci Ma Maison. Parkujeme přímo u ní, takže do ní vplujeme, ale hlavní chody prý servírují až od půl šesté (je pět hodin). Přesouváme se tedy do podniku, který jsme si vyhlídli při předchozí procházce. Měl takové malebné posezení na zahradě. Jenomže mě tu jejich nabídka neoslovila jako v Ma Maison, takže se vracíme tam. Všichni tři dospějeme ke stejnému výběru jídla – k tolik vychvalované zvěřině. A pověst nelhala, maso bylo skutečně výborné a vynalézavě zkombinované s dalšími součástmi pokrmu. Jen škoda, že číšník působil otráveně a laxně a Liborovi přinesl jiný džus, než si objednal. Janino i moje víno bylo výborné. Celkem za 130 NZD. Někdy je lepší to nepře počítávat...

Sotva jsme do restaurace usedli, začalo pršet. Po večeři déšť zase ustává. Tentokrát volíme „Tourist Road“, jenomže to jsme netušili, že jakmile se na ni dostaneme, začnou se čerti ženit. Padla mlha tak hustá, že by se dala nabírat vidlemi, do toho fouká silný vítr, prostě hnus. A to nás čekají serpentýny s hlubokými srázy po stranách. Není to ani trochu příjemné, docela mám strach. Vypadá to tu jako na konci světa. Když se ocitneme zpátky v lepších podmínkách, obalujeme si nervy zbytky dortu.

A to bylo vlastně všechno. Teď už jen dojedeme do Christchurchu a zítra odletíme domů. Příjezd do města rozhodně nepůsobí jako vstup do největšího města Jižního ostrova. Spíš do nějaké větší vesnice. Ale asi to tu docela žije, protože na jedné z ulic vidíme snad deset policejních vozů a sanitku. Na chodníku sedí nějaká mladá žena a kolem ní se motá shluk záchranářů a policistů. V televizních zprávách jsme pak postřehli něco o několikanásobné vraždě, ale nestačili jsme zaznamenat, jestli to byl skutečně tenhle případ.

V Christchurchi jsme měli nejdřív rezervovaný hotel, ale pak Jana sehnala nocleh u bratra přítele své kamarádky, kterého jsme samozřejmě nikdy předtím neviděli. Těsně po osmé zvoníme u dveří domu, kde momentálně bydlí, a naštěstí nám skutečně Martin otvírá. Vede nás na zahradu, kde si prý můžeme postavit stan, ale naštěstí dodává, že slečna nebo paní domácí nám nabízí i gauče v obýváku. Vzhledem k tomu, že bychom ráno neradi balili mokrý nebo vlhký stan, kvitujeme tuto nabídku s maximálním povděkem. Nastává čas balení.

Pátek 17. ledna

Odlet, Singapur

Martin odchází do práce kolem šesté, takže budík vlastně ani nepotřebujeme. Do devíti musíme vrátit auto. Všechno v pohodě stiháme a v půjčovně jsme ještě podstatně dřív. Najeli jsme přesně 4 008 kilometrů. Auto vracíme bez sebemenších komplikací a čekání na odvoz na nedaleké letiště využíváme k načerpání posledních teplých slunečních paprsků. Dneska ráno je totiž skutečně krásně.

Na letišti jsme také zbytečně brzo, ale mají tady wi-fi, takže se dokážeme zabavit. Zavazadla máme odbavena až do Prahy (snad tentokrát dorazí spolu s námi), ale my se musíme ještě odbavit v Amsterdamu na poslední úsek do Prahy. Zkouším teplou kapsu plněnou jehněčím a mátovou omáčkou, což je dobré, jen ta slečna, co mě obsluhovala, snad ani nemohla být místní, jak byla nepříjemná. Pět minut před polednem opouštíme Nový Zéland. Neradi.

Servis singapurských aerolinií je tentokrát na vysoké úrovni, vedoucí stewardů se může přetrhout, aby všechny pasažéry on sám osobně i jeho tým uspokojili. A aspoň tady si konečně dopřáváme novozélandského lososa. Poté přichází překvapení, když se mě pan vedoucí zeptá, jestli jsem „mistr sermak“. Po mém souhlasu mi třese pravicí, tak jsem si nejdřív řekl, že jsem asi něco vyhrál. Pak ale pokračuje přáním všeho nejlepšího, lichotkou v tom smyslu, že jsem si ten věk určitě vymyslel, a podává mi podnos s bílým ubrusem, stříbrnými přibory a čímsi, co vypadá jako něco mezi dortem a cheesecakem. K tomu dostáváme tři skleničky šampaňského, tři balíčky hracích karet a já pohled s věnováním od celé posádky. Jana na sebe prozrazuje, že tuhle vychytávku má na svědomí právě ona za přispění Davida, který nám zajišťoval letenky. Tomu říkám důstojné zakončení našeho novozélandského putování.

Ještě ale zdaleka nejsme doma. V Singapuru přistáváme (po deseti hodinách) dřív, než odpovídá letovému řádu. Hned po výstupu z letadla máme po pravé straně motýlí zahradu, kam se jdeme podívat (zdarma). Zároveň nás online odbavují na let do Prahy, ať zase nemusíme v Amsterdamu létat už na samotném letišti. Kvůli tomu všemu jsme ale prošvihli možnost přihlásit se na večerní Singapore Free Tour. To se nedá nic dělat, stejně jsme ani nepočítali s tím, že bychom to stihli. Do města se vydáme na vlastní pěst.

Vyplňujeme vstupní formuláře, procházíme pasovou kontrolou, z bankomatu vybírám dvacet singapurských dolarů a míříme do stanice metra. Lístky se bohužel dají koupit jen v automatech, které ovšem přijímají bankovky v závislosti na tom, v jaké hodnotě lístky pořizujete. V našem případě to znamenalo, že jsem musel jít rozměnit do informační budky a pak dokoupit třetí lístek (zpáteční za 4,50 SGD; kurz singapurského dolaru je takřka shodný jako u novozélandské varianty, tedy cca 16 Kč za jednotku). Metro, které má pro nás dost bizarní zkratku SMRT, je čisté a moderní, cestou ale musíme dvakrát přestoupit, než se dostaneme na stanici Bayfront.

Po výstupu se ocitáme u obrovského resortu Marina Bay Sands, známého především díky střešnímu nekonečnému bazénu. Odtud je to jen kousek do Gardens of the Bay, jejichž dominantou jsou futuristické stromy obrostlé živými rostlinami. Dvakrát denně se tu koná světelně-hudební show. A shodou okolností jsme tu právě ve chvíli, kdy v 19:45 začíná ta druhá. Připadám si jak Alenka v říši divů nebo na jiné planetě, kombinace sci-fi stromů, světelných efektů a hudby je opojná. Mezi dvěma největšími stromy vede lávka. Platí se na ni vstupné pět dolarů. Zbylo nám 6,50, takže může jít jen jeden a volba padá na mě. Lístky se prodávají do osmi hodin, je za pět osm, takže nám to aspoň jednou pěkně vyšlo. Procházka po lávce je fajn, ale lávka se pod chůzí lidí houpe, takže focení ve tmě není zrovna jednoduché.

Ze zahrady se pak procházíme k zálivu, kde to docel žije. Na další futuristickou stavbu – Art Science Museum – se promítá projekce. Lávka Helix Bridge vypadá jako DNA a z několika jejích vyhlídek se naskýtá pěkný výhled na finanční centrum města, hotel Marina Bay Sands i zmíněné muzeum. Z druhého konce lávky je to už jen asi dvě stě metrů na stanici metra Promenade, odkud se vracíme zpátky na letiště.

Čeká nás čtrnáctihodinový let, nejdělsí, jaký kdokoli z nás kdy zažil. Neumíme si představit, jak tohle přežijeme. Ale nakonec to není tak hrozné.

Sobota 18. ledna

Návrat

Po půl sedmé ráno jsme v Amsterdamu. Naštěstí jsme odbaveni, takže nemusíme absolvovat dostihy jako před necelými třemi týdny v opačném směru. České aerolinie neklamaly, jako občerstvení jsme obdrželi müsli tyčinku. Let byl naprosto hladký, na rozdíl od poměrně silných turbulencí, které jsme zažili na obou předchozích spojích, ale pouze do chvíle, než jsme se přiblížili k Praze. Už jsme se chystali na přistání, ale pak jsme začali Prahu obkružovat. Udělali jsme snad pět velkých koleček. Nevěděli jsme, co se děje. To jsme pochopili až při přistání – stále jsme klesali a klesali, všude kolem bílo a najednou sedíme na ranveji. Mlha byla až neuvěřitelná. Nicméně pilot držel vše pevně v rukou a po jedenácté hodině dopolední nás vítaly tóny Smetanovy Vltavy.

O tom, že jsme zpátky ve vlasti, nás následně přesvědčila i paní na přepážce, u níž jsme reklamovali zavazadla. Otrávená byla jak šípem s kurare. A tvrdila, že pláštěnka, kterou mi cestou ztratili, neplní funkci zavazadla, tudíž mi za ni zřejmě nic nedají. Po mých jakoby mimochodem prohozených protestech ale nakonec přistoupila k vypsání poukazu na maximální možnou částku (k pláštěnce jsem přidal ještě rozbitý zip). Ty tři stupně nad nulou venku taky nebyly tím nejpříjemnějším uvítáním. Ale každá cesta jednou končí. A tahle rozhodně stála za to...